

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΜΕΣΟΥ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

ΕΤΟΣ 3ο - ΤΕΥΧΟΣ 12 - ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΙΟΣ 2003 ΤΙΜΗ: 50¢

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Ίδιοκτήτης:

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΜΕΣΟΥ
Ὁδός Ἁγίου Ἀνδρέου 306
Τ.Θ. 56091
Λεμεσός - Κύπρος

Τηλέφωνα :

25864300 - 25864320

Υπεύθυνος Ὑλης:

κ. Σταύρος Ὀλύμπιος

Ἐπιμέλεια Ὑλης:

Ἱερομόναχος Τύχων Ἀνδρέου

Διόρθωση Κειμένων:

Πρεσβ. Κυριακή Μιχαλίδου
Φιλολόγος

Τιμή Φύλλου:

£ 0.50

Ἔτος: 3^{ον} - Τεύχος 12^{ον}

Ἀπρίλιος - Μάϊος 2003

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:

“Ἡ Σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ”
ἔργον Γεωργίου τοῦ Κυρίου
(εἰκόνα Ι. Ν. Ἁγ. Τριάδος Λεμεσοῦ)

Εἰκόνα ὀπισθοφύλλου:

“Ὁ Ἐπιτάφιος Θρῆνος”

ἔργον Ι.Μ. Παναγίας Σφαλαγγιώτισσης

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά ἐγγραφοῦν
συνδρομητές καί νά τοὺς ἀποστέλ-
λεται τό Περιοδικό, μποροῦν νά ἐπι-
κοινωνήσουν μέ τό γραφεῖο Ποιμα-
ντικῆς Διακονίας τῆς Ἱερᾶς Μητρο-
πόλεως Λεμεσοῦ στά κάτωθι τηλε-
φωνα: 25864351, 25864340

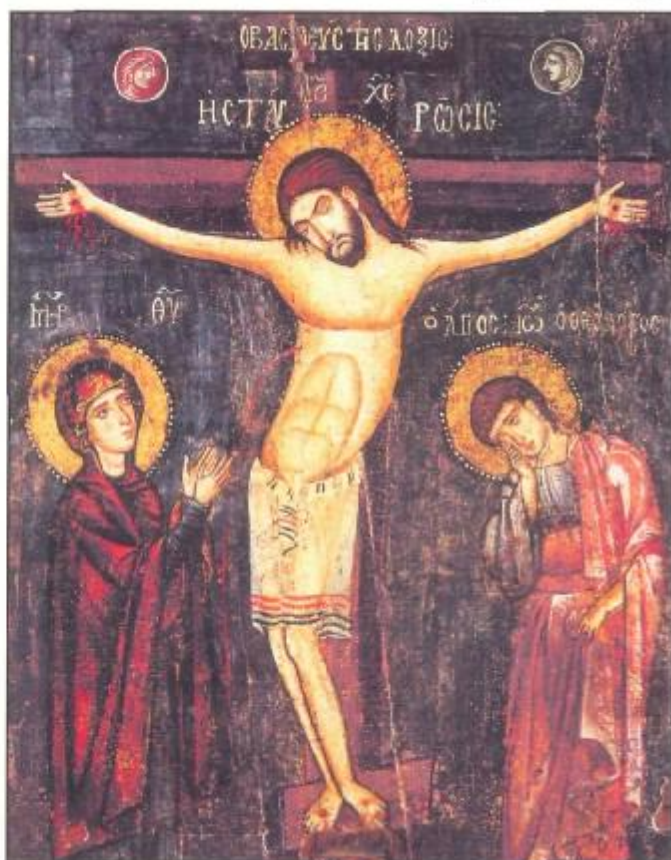
Συνδρομή ἐσωτερικοῦ: £ 4 ἐτησίως

Συνδρομή ἐξωτερικοῦ: £ 5 ἐτησίως

Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται

Μέσα σῆς ἀνοιξῆς τὰ κάλλη
μέ τοὺς λεμονανθούς καί τὰ τριαντάφυλλα
θά' ρθεις σέ μᾶς καί πάλι
Γλυκέ Ναζαρηνέ.
θά' ρθεις μέ ματώμένο τό κεφάλι
ἀπό τ' ἀκάνθινο στεφάνι,
πού τιά κορώνα σοῦ' βαλαν
“οἱ μισοῦντές Σε ἀδίκως”.
Τιά τήν ἀτνωμοσύνη αὐτῶν πού τιάτρες
πικρό παράπονο
δέν βῆκε ἀπό τὰ θεϊκά σου χεῖλη.
“οὐ τάρ οἶδασι τί ποιοῦσι”.
Μωρός σὸν καθημαῖμένο σου Σταυρό
εὐλαβικά τό τόνυ εἶτώ κλίνω
καί ταπεινά παρακαλῶ Σε
ὡς τό ληστῆ νά μέ δεχτεῖς
μέσα στό φῶς τοῦ Παραδείσου.

Ἰωάννης Π. Μοριδῆς
Φιλολόγος

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΟΜΙΛΙΕΣ ΑΓΙΟΥ ΛΟΥΚΑ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΡΙΜΑΙΑΣ
ὁμιλία εἰς τὰ Ἅγια Πάθη τοῦ Χριστοῦ

Στό Δευτερονόμιο, στό πέμπτο βιβλίο τοῦ μεγάλου προφήτη Μωσοῦ, διαβάζουμε ἕναν παράξενο λόγο: «Κεκατηραμένος ὑπό Θεοῦ πᾶς κρεμάμενος ἐπί ξύλου» (Δευτ. 21, 23).

Οἱ ἄρχιερεῖς, οἱ γραμματεῖς καί οἱ φαρισαῖοι, οἱ ὁποῖοι σταύρωσαν τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, σάν ἕναν κακοῦργο καί παραβάτη τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, τά λόγια αὐτά τά ἀπέδωσαν σ' Αὐτόν, στόν Κύριο Ἰησοῦ... Τόν θεωροῦσαν καί Τόν ἀποκαλοῦσαν κακοῦργο...

ὦ, Κύριε, Κύριε! Τόλμησαν νά ὀνομάσουν κακοῦργο Αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἀνάστανε τούς νεκρούς, ὅπως τόν τετραήμερο Λάζαρο, ἄνοιγε τά μάτια τῶν τυφλῶν, ἔκανε ἀμέτρητα θαύματα, διάταζε τά κύματα τῆς θαλάσσης καί τούς ἀνέμους. Αὐτόν καλοῦσαν παραβάτη τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, Αὐτόν ἀποκαλοῦσαν κακοῦργο!

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἶπε ὅτι δέν ἤλθε γιά νά καταργήσει τόν νόμο, ἀλλά νά τόν ὀλοκληρώσει. Σέ ποιόν νά πιστέψουμε; Σ' αὐτούς, ἡ γλῶσσα τῶν

ὁποῖον φλεγόμενη ἀπό τή φλόγα τῆς κολάσεως ξεστόμιζε αὐτά τά φοβερὰ λόγια, σ' αὐτούς τούς καταραμένους νά πιστέψουμε, ἢ στόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό; Πάνω στόν σταυρό δέν κρεμόταν βέβαια κάποιος κακοῦργος ἀλλά ἡ Ἁγιότατη καί ἡ μεγαλύτερη θυσία τοῦ Θεοῦ γιά τίς ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία ἐκουσίως παραδόθηκε στους ἐμπαιγμούς, τά βάσανα καί τό μαρτύριο. Κρεμόταν Ἐκεῖνος, τόν Ὅποιον ἀπ' αὐτόν τόν ἐπονείδιστο καί φρικτό θάνατο θά μπορούσαν νά Τόν σώσουν οἱ ἀμέτρητες ἐπουράνιες δυνάμεις, οἱ ὁποῖες περίμεναν ἀπ' Αὐτόν μόνο ἕνα σημάδι γιά νά τό κάνουν. Ἀλλά τό σημάδι δέν τούς δόθηκε καί Ἐκεῖνος ἐκούσια ἀνέβηκε στόν σταυρό... Ὅλες οἱ ἐπουράνιες δυνάμεις ἔκλιναν ἐνώπιον Αὐτοῦ ὁ Ὅποιος ἔχυσε τό αἷμα Του καί παρέδωσε Τόν Ἐαυτό Του γιά νά μᾶς σώσει ἀπό τίς ἁμαρτίες μας καί ἀπό τήν ἐξουσία τοῦ διαβόλου. Ὅλες οἱ ἐπουράνιες δυνάμεις μέ τρόμο καί δέος ἔκλιναν ἐνώπιον τοῦ σταυροῦ Του... ὦ, τί φρικτή καί βαριά ἁμαρτία ἔπραξαν οἱ ἄρχιερεῖς, οἱ

γραμματεῖς καί οἱ φαρισαῖοι οἱ ὅποιοι τήν κατάρα τοῦ νόμου γιά τόν κρεμάμενον ἐπί ξύλου τήν ἀπέδωσαν στόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, τόν κρεμάμενο πάνω στόν σταυρό!

Δέν εἶπε Ἐκεῖνος: «Ἐγώ καί ὁ Πατήρ ἐν ἑσμέν»; (Ἰω. 10, 30). Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ κατάρα στόν Υἱό τοῦ Θεοῦ ἀναφέρεται καί στόν ἄναρχο Πατέρα Του, ἐπειδή «Αὐτός καί ὁ Πατήρ εἶναι ἕνα».

Πάνω σέ σταυρούς πέθανε ἕνα μεγάλο πλῆθος μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ. Αὐτοί κρεμάσθηκαν ἐπί ξύλου, ὅμως δέν ὑπῆρξαν καταραμένοι ἀπό τόν Θεό καί τώρα λάμπουν στούς οὐρανοῦς σάν τά ἀστέρια. Ἀντίθετα εὐλογήθηκαν ἀπό τόν Θεό. Ἡ ἀγκόνη ὅμως θά μένει γιά πάντα ὄνειδος γιά κάθε κακοῦργο κρεμασμένο σ' αὐτήν.

Κάθε φορά, κατά τήν ἀκολουθία τῶν καιρεισμῶν τῶν Ἁγίων Παθῶν, ἀκοῦμε μέ σφιγμένη καρδιά τή φοβερή ἐκείνη διήγηση γιά τήν προδοσία ἀπό τόν Ἰουδα, πού ἦταν ἕνας ἀπό τούς δώδεκα ἀποστόλους τοῦ Θεοῦ Διδασκάλου. Βεβαίως, εἶναι παραδεκτή καί δικαιολογημένη ἡ ἀγανάκτηση πού μᾶς προκαλεῖ ἐκεῖνος γιά τόν ὅποιο ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός εἶπε στούς μαθητές Του: «Οὐκ ἐγώ ὑμᾶς τούς δώδεκα ἐξελεξάμην; καί ἐξ ὑμῶν εἷς διάβολος ἐστίν» (Ἰω. 6, 70). Ὅμως νομίζω δέν πρέπει νά περιοριστοῦμε μόνο στήν ἀγανάκτηση, πρέπει νά κοιτάξουμε βαθειά τήν καρδιά τοῦ Ἰουδα, ἐπειδή ἂν θά τό κάνουμε αὐτό, θά βροῦμε καί γιά μᾶς τούς ἴδιους κάτι ὠφέλιμο.

Τρία χρόνια μαζί μέ τούς ἄλλους ἀποστόλους ἀκολουθοῦσε ὁ Ἰουδας τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, τρία χρόνια ἄκουγε τόν θεῖο Του λόγο καί ὑπῆρξε μάρτυρας μεγάλων θαυμάτων, ἀπ' Αὐτόν τελουμένων. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, μαζί μέ τούς ἄλλους ἀποστόλους τόν ἔστειλε νά ἐκτελέσει τό μεγάλο ἔργο τοῦ κηρύγματος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Αὐτός, ὅπως καί ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι, θεράπευε τούς ἀσθενεῖς καί ἔδιωχνε τά δαιμόνια.

Εἶναι δυνατόν νά ὑποθέσουμε ὅτι ἤδη ἀπό τότε ἡ καρδιά του ἦταν σάν τήν καρδιά ἑνός κακούργου καί προδότη; Μήπως εἶναι δυνατόν νά μὴν κατάλαβεν τότε οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι τό σκοτάδι τῆς κολάσεως στήν ψυχή του; Ὁχι, τότε ἡ καρδιά του ἦταν ἀκόμη ἄρκετά καθαρή, γιά νά μπορέσει ὁ Κύριός

μας Ἰησοῦς Χριστός νά τόν διαλέξει καί νά τόν κάνει ἕναν ἀπό τούς δώδεκα ἀποστόλους. Βεβαίως, ὁ Κύριος γνώριζε ὅτι κάπου σιά κρυφά μέρη τῆς καρδίας του ὑπάρχει μία σπῖθα ἀπό τή φωτιά τῆς κολάσεως, ἡ ὁποία μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου θά αὐξηθεῖ καί θά μετατραπεί στή φοβερή φλόγα τῆς προδοσίας. Ἔπρεπε ὅμως νά γίνει αὐτό, γιά νά πραγματοποιηθεῖ ὁ λόγος τῆς Γραφῆς: «ὁ ἐσθίων ἄρτους μου, ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμέ πτερυσμόν» (Ψαλ. 40, 10).

Φρικτές ἀλλά καί γεμάτες ἀπό Θεῖο μεγαλεῖο ἦταν οἱ τελευταῖες στιγμές τῆς ἐπιγειαίας ζωῆς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέ κακία καί μίσος ἀλλά καί μέ δέος παρακολουθοῦσαν τά βάσανα τοῦ Ἐσταυρωμένου οἱ ἄσπονδοι ἐχθροί Του. Ὁ ληστής, ὁ σταυρωμένος σιά δεξιά τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, μέ πολλή προσοχή καί θαυμασμό ἄκουσε τήν προσευχή Του γιά αὐτούς πού Τόν σταύρωσαν, οἱ ὅποιοι «οὐ γάρ οἶδασι τί ποιῶσι» (Λκ. 23, 34).

Καί τώρα ἀκοῦστε ὅλοι, ἀκοῦστε μέ θαυμασμό ποιᾶ καταπληκτική ἀπάντηση ἄκουσε ὁ ληστής ἀπό τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, τόν ἑσταυρωμένο ἀπό τούς φθονερούς Του ἐχθρούς: «Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσθ ἐν τῷ παραδείσῳ» (Λκ. 23, 43). Ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι μόνο γιά τή φλογερή του πίστη στόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, γιά τό ὅτι στράφηκε ξαφνικά μέ ὅλη τήν καρδιά του σ' Αὐτόν, ἀκόμα καί χωρίς νά μετανοήσει καί νά παρακαλέσει γιά τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν του, τήν ἴδια ἡμέρα ἔγινε μέτοχος τῆς μακαρίας ζωῆς στόν παράδεισο, αὐτός ὁ ἀσπλαγχνος ληστής γιά τόν ὅποιο ὁ φόνος καί ἡ ληστεία ἀπροστάτευτων ἀνθρώπων ἦταν τό ἐπάγγελμά του.

Αὐτή ἡ σκέψη του ἐνδυναμώθηκε ἀκόμα πιό πολύ, ὅταν ἄκουσε τούς ἐμπαιγμούς τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἑσταυρωμένου Χριστοῦ, οἱ ὅποιοι ἔλεγαν: «Σῶσον σεαυτόν· εἰ Υἱός εἶ τοῦ Θεοῦ, κατάβηθι ἀπό τοῦ σταυροῦ... Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτόν οὐ δύναται σῶσαι· εἰ βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐστίν, καταβάτω νῦν ἀπό τοῦ σταυροῦ καί πιστεύσομεν ἐπ' αὐτῷ» (Ματθ. 27, 40-42). Τόν ἀποκαλοῦν Υἱό τοῦ Θεοῦ! ... Ποιός ἄραγε εἶναι Αὐτός; Ὡ, πόσο σημαντικό καί πόσο παρηγορητικό εἶναι αὐτό γιά μᾶς, οἱ ὅποιοι ἐπίσης εἴμαστε φορτωμένοι μέ πολλές ἁμαρτίες!

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Πρωτ. Σάββα Μουλλωτού

«Ὁ Ἰακώβ ᾠδύρετο, τοῦ Ἰωσήφ τὴν στέρνησιν, καὶ ὁ γενναῖος ἐκάθητο ἄρματι, ὡς βασιλεὺς τιμώμενος, τῆς Αἰγυπτίας γὰρ τότε ταῖς ἡδοναῖς μὴ δουλεύσας, ἀντεδοξάζετο παρά τοῦ βλέποντος τὰς τῶν ἀνθρώπων καρδίας, καὶ νέμοντος στέφος ἄφθαρτον»

Εἰσερχόμεθα σὺν Θεῷ στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα ὅπου ἡ ἄφατος τοῦ Θεοῦ Μακροθυμία ἐκδηλώνεται στὸ ἄπειρό της μεγαλεῖο, ἀφοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ γένους ἡμῶν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς φθάνει μέχρι Σταυροῦ καὶ μέχρις Ἄδου, γιὰ νὰ ἀναμορφώσει τὸ ἀρχέγονο κάλλος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Κατὰ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς Ἁγίας Ἑβδομάδας, τὴ Μεγάλη Δευτέρα, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ὄρισαν ἐν τῇ σοφίᾳ τους νὰ τιμοῦμε τὴ μνήμη τοῦ Πάγκαλου Ἰωσήφ τοῦ ὁποίου ὁ βίος εἶναι τύπος καὶ σαφές προεἰκόνισμα τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτό, γιὰτί ὅπως ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐστάλην παρά τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς γιὰ νὰ μᾶς σώσει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴ φθορά, καὶ οἱ ἄνομοι Ἰουδαῖοι κινούμενοι ἀπὸ φθόνον τὸν ὀδήγησαν στὸν Σταυρό, ἔτσι καὶ ὁ Ἰωσήφ ἐστάλη ἀπὸ τὸν πατέρα του, τὸν Ἰακώβ, πρὸς τὰ ἀδελφία του. Αὐτοὶ κινούμενοι ἀπὸ φθόνον τὸν πώλησαν ἔναντι τριάκοντα ἀργυρίων, ἀλλὰ ὅπως ἐδοξάσθη μετὰ στὴν Αἴγυπτο γενόμενος βασιλεὺς ἔτσι καὶ ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου ἐβασίλευσεν σέ ὅλη τὴν οἰκουμένη.

Ὁ πάνσοφος Ἰωσήφ ἦταν τὸ ἐνδέκατο παιδί τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, καὶ ἀπὸ πολὺ μικρὸς ξεχώριζε γιὰ τὴν εὐταξία καὶ τὴν μετριότητά του, καθὼς καὶ γιὰ τὸν φόβον Θεοῦ ποῦ τὸν διακατεῖχε. Ἔτσι ὁ πατέρας του τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιά του, τὰ ὁποῖα τὸν ζήλευαν, ἐξαιτίας καὶ τῶν ὁραμάτων ποῦ εἶχε δεῖ καὶ τὰ εἶπε στὰ ἀδελφία του, τὰ ὁποῖα ἐξέλαβαν ὅτι θὰ γινόταν αὐτὸς βασιλιάς καὶ θὰ τὸν προσκυνοῦσαν. Ἀπὸ τότε ἔψαχναν τὴν κατάλληλην εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν. Ἔτσι στὴν ἡλικία τῶν δεκαεπτὰ ἐτῶν, ἐνῶ τὰ ἀδελφία του ἔβωσκον τὰ πρόβατα στὴν περιοχὴ τῆς Συκέμ, ὁ Ἰακώβ τὸν ἔστειλε νὰ τοὺς πάρει φαγητό. Τότε ἦταν ποῦ τὰ ἀδελφία του ἀποφασισαν νὰ τὸν φονεύσουν, ὅμως τελικὰ γιὰ νὰ μὴν μολύνουν τὰ χέρια τους μὲ ἀδελφικὸ αἷμα τὸν ἔριξαν σέ ἓνα λάκκο παρά τὶς παρακλήσεις του νὰ τὸν λυπηθοῦν.

Στὴ συνέχεια καὶ μὲ τὴν προτροπὴ τοῦ Ἰούδα, ἐνὸς τῶν ἀδελφῶν του, τὸν πώλησαν σέ κάποιους Ἰσραηλίτες ποῦ ἔτυχε νὰ περνοῦν ἀπὸ τὴ σκηνὴ ἐκείνη, ἔναντι τριάκοντα ἀργυρίων. Μετὰ δὲ ἀπὸ πολλὰς ταλαιπωρίες ὀδηγή-

θηκε αἰχμάλωτος στὴν Αἴγυπτο ὅπου βασιλεὺς ἦταν ὁ Φαραὼ Πετεφρής. Ἐκεῖ ὁ Ἰωσήφ προέκοπτε στὴν ὑπακοή, στὴ σωφροσύνη καὶ τόσον γνωστικός καὶ ἐπιμελέστατος ἦταν ποῦ ὁ Πετεφρής τοῦ ἔδωσε σπουδαῖα προνόμια στὴν περιοχὴ ποῦ εἶχε ὑπὸ τὴν ἐξουσία του καὶ συνάμα ὅλος ὁ κόσμος τὸν θαύμαζε. Ἡ γυναῖκα ὅμως τοῦ Φαραὼ βλέποντας τὸ ἐξαισιο κάλλος του, προσπάθησε νὰ τὸν παρασύρει στὴν ἄνομη πράξη τῆς ἁμαρτίας. Ὅμως ὁ σώφρων Ἰωσήφ ὄχι μόνον δέν συγκατένευσε στὴ διάπραξη τῶν ἀνόμων ὀρέξεών της, ἀλλὰ καὶ τὸν χιῶνα του ἄφησε στὰ χέρια τῆς κυρίας του καὶ ἔφυγε. Τότε αὐτὴ τὸν διέβαλε στὸν σύζυγό της λέγοντας ὅτι ἤθελε νὰ τὴν μολύνει.

Ὅμως ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ποῦ σκέπαζε τὸν Ἰωσήφ οἰκονόμησε καὶ βγήκε ἀκόμη μὲ πῖο πολλή τιμὴ ἀπὸ αὐτὴ τὴ δοκιμασία, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Φαραὼ ἀναγνώρισε ὅτι ὁ Ἰωσήφ εἶχε πνεῦμα Θεοῦ λόγω τῆς θαυμαστῆς ἐρμηνείας τοῦ ὁράματος ποῦ εἶχε δεῖ ὅτι καθόταν στὸ κεῖλος τοῦ ποταμοῦ Νείλου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀνέβαιναν ἐπτά βόες παχεῖς καὶ εὐμορφοὶ καὶ ἔβωσκον, στὴ συνέχεια ἄλλοι ἐπτά ἀδύνατοι πολὺ καὶ ἄσκημοι. Ἡ ἐξήγηση ποῦ ἔδωσε ὁ Ἰωσήφ ἦταν πὼς οἱ μὲν πρῶτοι ἦταν τὰ ἐπτά χρόνια ὅπου ἡ χώρα θὰ ζοῦσε σέ μεγάλη εὐφορία, ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ ἄλλοι ἐπτά θὰ ἦταν πολὺ δύσκολα χρόνια ὅπου θὰ δεινοπαθοῦσε ἀπὸ τὶς στερήσεις ὁ λαός, γι' αὐτὸ καὶ ἔπρεπε νὰ ὀρίσει κάποιον σοφὸ νὰ μπορέσει νὰ ἐλέγξει τὴν εὐφορία τῶν πρώτων ἐπτά χρόνων γιὰ νὰ ἀρκέσουν ἔπειτα στὴ δοκιμασία. Ἔτσι καθίσταται ὁ Ἰωσήφ δεῦτερος Βασιλέας καὶ μὲ ἐξαισιον τρόπο διαχειρίστηκε τὰ χρόνια γιὰ τὰ ὁποῖα γινόταν λόγος στὸ ὄραμα τοῦ Φαραῶ.

Κατὰ τὰ χρόνια τῆς μεγάλης στέρησης μεγάλος λιμὸς ἔπενε καὶ στὴ Χαναάν ὅπου ἦταν ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰωσήφ, καὶ αὐτὸ ἦταν καὶ ἡ ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἐπανενωθεῖ μὲ τὴν οἰκογένειά του. Ὁ Ἰακώβ ὅταν ἄκουσε ὅτι στὴν Αἴγυπτο πωλοῦσαν σιτᾶρι ἔστειλε τοὺς δέκα γιούς του νὰ φέρουν τὸ πολῦτιμο ἀγαθὸ καὶ ἐκεῖ ὁ Ἰωσήφ φανερώθηκε στὰ ἀδελφία του. Ὑστερα ἔφερε καὶ τὸν πατέρα του καὶ παρέμειναν στὴν Αἴγυπτο, ὅπου καὶ ἀπέθανε ὁ μακάριος Ἰωσήφ ἀφοῦ ἔζησε ἐνάρετα, μὲ πολλὴ σοφία καὶ σωφροσύνη.

Ὅμως καὶ ἓνα ἄλλο σπουδαῖο γεγονός ἐορτάζει κατὰ τὴ Μεγάλη Δευτέρα ἡ Ἐκκλησία μας, τὴν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ξηρανθεῖσα συκῆ ὅπως ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος ἀναφέρει «τὴν ἐπασῦριον ἐξεληθόντων αὐτῶν ἀπὸ Βηθανίας ἐπέινασε, καὶ ἰδὼν συκῆν ἀπὸ μακρόθεν ἔχουσαν φύλλα, ἤλθεν εἰ ἄρα τί εὐρήσει ἐν αὐτῇ,

καί ἔλθῶν ἐπ' αὐτήν οὐδέν εὔρεν εἰ μὴ φύλλα, οὐ γάρ ἦν καιρὸς σύκων. Καί ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ, μηκέτι ἐκ σοῦ εἰς τὸν αἰῶνα μηδεὶς καρπὸν φάγει».

Ἡ ξηρανθεῖσα λοιπὸν συκὴ συμβολίζει τὴ συναγωγή τῶν Ἰουδαίων στήν ὁποία ἦλθε ὁ Χριστός, ἀλλά μὴ βρίσκοντας τὸν καρπὸ τὸν καλόν, παρὰ μόνον τὴ σκιά τοῦ Ἰουδαϊκοῦ νόμου, τὴν κατέστησε ἄκαρπη.

Ἀλλά καί μιὰ ἄλλη ἐξήγηση μᾶς δίδει ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης, ὅτι δηλαδή «οἱ παραβάντες τὴν ἐντολὴν τὰ φύλλα τῆς συκῆς εἰς σκέπην μεταχειρίστηκαν». Ἔτσι ἐπειδὴ τότε ὁ Κύριος δὲν τὴν εἶχε καταραστεῖ, τώρα μὲ πολλή φιλανθρωπία τὸ κάνει «ἵνα μηδέποτε πλέον ἀποφέρει καρπὸν, αἴτιον τῆς ἁμαρτίας».

Τῆ Ἁγία καὶ Μεγάλη Τρίτη, τῆς τῶν Δέκα Παρθένων παραβολῆς, μείλιαν ποιούμεθα

Πρωτ. Κυριακοῦ Ρήγα, Λυκείαρχη - Φιλολόγου

«Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν, οὐδέ τὴν ἡμέραν ἐν ἣ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται».

Μεγάλη ἡ ἐντολή, μεγαλύτερη ἡ ἀρετὴ καὶ μέγιστος ὁ σκοπὸς στὸν ὁποῖο ἀποβλέπει ἡ παραβολὴ τοῦ Κυρίου.

Μᾶς θέτει ὁ Κύριος μπροστά στὸν ὑπέριστα σκοπὸ τῆς παρούσας ζωῆς σὴν πνευματικὴ μας ὁλοκλήρωση καὶ τὴν προετοιμασίαν γιὰ τὴ Βασιλείαν Του. Τὰ αἰῶνια ἐρωτήματα γιὰ τὸ νόημα καὶ τὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς βρίσκουν ἀπαντήσεις τέλειες καὶ ἀποτελεσματικὲς μόνον στὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἄνυποψίαστοι περνοῦν ἀπὸ τὴ ζωὴ οἱ μακρὰν τοῦ Χριστοῦ ἄνθρωποι γιὰ τὴν ὁμορφίαν καὶ τὸν προορισμὸ τῆς. Ὁ ὕλισμος, ὁ ἀθεϊσμός, ὁ ἀγνωστικισμός, ὁ σκεπτικισμός, «ἡ φιλοσοφία καὶ κενὴ ἀπάτη, τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου τούτου» δὲν μπόρεσαν ποτέ νὰ γεμίσουν τὸ κενὸ τῆς ψυχῆς καὶ νὰ ικανοποιήσουν μὲ τίς ἀπαντήσεις τους τὸ ἀνήσυχο πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ ἄνθρωποι ὅμως δὲν ἀφῆθησαν μόνον καὶ ἀβοήθητοι μέσα στους τρικυμισμένους ὠκεανούς τῶν ἀμφιβολιῶν καὶ τῶν ἀναζητήσεων. Γνωρίζουν καὶ τὸν δρόμον καὶ τὸν τρόπον τὸν δίδαξε ὁ Χριστός τὸν περιέχει ὁ Λόγος τοῦ ἀποθησαυρίστηκε στὴ Γραφή τὸ διαβεβαίωσε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ὁδὸς καὶ ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωὴ» (Ἰω. 14,6). Τὰ νέφη τῆς ἀγνοίας, τῶν ἐπιφυλάξεων καὶ τοῦ σκιεροῦ φόβου ἐνώπιον τοῦ θανάτου καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ψυχῆς διαλύει ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ἀδελφοί, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν περὶ τῶν κεκοιμημένων ἵνα μὴ λυπῆσθε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα.» (Α΄ Θεσσ. 4,13)

Ἄρση τῆς λύπης λοιπὸν καὶ θέση τῆς χαρᾶς. Ἐκδίωξη τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀπελπισίας καὶ διάνοιξη τοῦ δρόμου μιᾶς αισιόδοξης προοπτικῆς, τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ, εἶναι ἡ ἔλευση τοῦ θανάτου γιὰ τὸν πιστὸ Χριστιανό, ὁ ὁποῖος ἀκράδαντα πιστεύει στὸν ἀποστολικὸ λόγον: «οὐ γάρ ἔχο-

Φανερό εἶναι πὼς ἡ ἁμαρτία ἔχει κάποια ὁμοιότητα μὲ τὴ συκιά, ἀφοῦ ἔχει τὴ γλυκύτητα τῆς ἡδονῆς, ἀλλά καὶ τὸ κολλητικὸ τῆς ἁμαρτίας, καὶ συνάμα τὸ τραχὺ καὶ κεντητικὸν τῆς συνειδήσεως μετὰ τὴ διάπραξη τῆς ἁμαρτίας.

Τόσο λοιπὸν, τὸ παράδειγμα τοῦ μακαρίου Ἰωσήφ, πού εἶναι τύπος καὶ προεικόνισμα Χριστοῦ, ἀλλά καὶ τὸ περιστατικὸ μὲ τὴν ξηρανθεῖσα συκὴ τίθενται ἐνώπιόν μας γιὰ νὰ νιώσουμε αὐτὴ τὴ μεγάλη κατάνυξη τῶν Ἁγίων αὐτῶν ἡμερῶν, καὶ νὰ μᾶς ἐνδυναμώσουν ἀκόμη περισσότερο τὴν προσπάθειαν γιὰ στροφὴ πρὸς τὴν ὀρθὴ ὁδὸ τοῦ Πάθους πρὸς τὴν Ἀνάστασιν μαζί μὲ τὸν Ζωοδότῃ Κύριό μας. Ἀμήν.

μεν ὧδε μένουσαν πόλιν ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Ἐβρ. 13,14)

Γι' αὐτὴ «τὴν μέλλουσαν πόλιν», τὴ Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, μᾶς προετοιμάζει ὁ Κύριος μὲ τὴ διδασκαλίαν Του καὶ ἰδιαίτερα μὲ τίς παραβολὰς Του.

Εἶναι ἡ παρούσα ζωὴ, ἡ πρόσκαιρη καὶ παροδική, διδάσκει ὁ Κύριος, μιὰ διαρκὴς καὶ ἐπίμονη προετοιμασίαν γιὰ τὴ μέλλουσαν, τὴν ἀκήρατη καὶ τὴν αἰώνια. Εἶναι ἡ ζωὴ πάνω στὴ γῆ ἕνας ἀσταμάτητος καὶ ἀνυποχώρητος ἀγώνας γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῶν ἐφοδίων καὶ τῶν θησαυρῶν πού ἐξασφαλίζουν τὴν ἐπουράνια ζωὴ. Καὶ διευκρινίζει ὁ Κύριος ὅτι τὰ ἐφόδια αὐτὰ δὲν εἶναι ὕλικά ἀλλὰ πνευματικά (Ματθ. 6,19-21).

Στὴν παραβολὴ τῶν Δέκα Παρθένων (Ματθ. 25, 1-13) ζωγραφίζει μὲ θαυμαστά χρώματα καὶ ἀναλύει τὴν ἀρετὴ τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς ἔμπρακτῆς Ἀγάπης. Τὴν ἀξία τῆς παρθενίας, ὅταν συνοδεύεται μὲ καλὰ ἔργα. Καταδικάζει τὴ φιλοχρηματία, τὴν ἀναβλητικότητα, τὴν ἀπρονοησία, τὴν ραθυμία καὶ τὴν ἀκηδία. Ἐπισημαίνει τὴν τεράστια σημασίαν τῆς ἐγγήγορης καὶ ἐτοιμότητος τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ ὑποδεχθῆ τὸν Νυμφίον-Ἰησοῦ καὶ νὰ εἰσέλθῃ μαζί Του στὴ Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Διαλύει τὸν φόβον καὶ τὴ θλίψη τοῦ θανάτου εἰσάγοντας τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν χαρὰ τῆς μεταθανάτιας δικαιοσύνης. Παρομοιάζει ὁ Κύριος τὴ Βασιλείαν Του μὲ γεγονὸς χαρᾶς καὶ πανηγύρεως, μὲ τὸ γάμον.

Νυμφίος εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός καὶ Νύμφη ἡ Ἐκκλησία Του, πού συμβολίζεται μὲ τίς δέκα Παρθένας. «Τότε ὁμοιωθήσεται ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίου· πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι καὶ αἱ πέντε μωραὶ.» (Ματθ. 25,1-2)

Διακρίνονται λοιπὸν οἱ πιστοὶ σὲ δύο κατηγορίας, τοὺς φρόνιμους, τοὺς συνετοὺς, καὶ τοὺς ἀνόητους, τοὺς ἄμυαλους. Οἱ πρῶτοι προετοιμάζονταν ὀλοκλήρη ζωὴ γιὰ τὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή, οἱ δεῦτεροι

αδιαφοροῦσαν καὶ ραθυμοῦσαν. Οἱ πρῶτοι προμηθεύτηκαν ἔγκαιρα ἱκανοποιητικὸ «ἔλαιον», δηλαδή καλὰ ἔργα ἐλεημοσύνης, οἱ δεύτεροι ἀνέβαλλαν γιὰ τὸ ἀόριστο μέλλον τὴν ἐπιτέλεση ἔργων ἔμπρακτης Ἀγάπης. Ἄγνόησαν τὴν προειδοποίησι τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι «ἤξει ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτis ἐν νυκτί.» (Β' Πέτρου, 3,10) Οἱ συνετοὶ μῆκαν σπὶ Βασιλεία, ἐνῶ οἱ ἄμαλοι ἀποκλείστηκαν ἀπ' αὐτῆς κώφευσαν σπὴν ἐντολή: «Γρηγορεῖτε, ὅτι οὐκ οἶδατε τὴν ἡμέραν οὐδέ τὴν ὥραν, ἐν ᾗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.» Οἱ πιστοὶ πού ἐφάρμοσαν κατὰ τὴν ἐπίγεια ζωὴ τους τὴς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου ἐφοδιάστηκαν μὲ τὸν κατάλληλο ἐξοπλισμὸ, ἀπέκτησαν τὸν ἀμύθητο καὶ ἄφθαρτο θησαυρὸ, τὴς πνευματικῆς καὶ χριστιανικῆς ἐνασχολήσεως, πού ἀποτελοῦν τὴς ἀναγκαῖες προϋποθέσεις γιὰ τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Οἱ ἀναβλητικοὶ καὶ οἱ ράθυμοι, προσκολλήθησαν στὰ ὑλικά καὶ στὰ γήινα. Εἶχαν τὸ Θεὸ καὶ τὴς ἀρετῆς στὰ κείλη τους καὶ ὄχι σπὴν καρδιά καὶ σπὴν ψυχὴ τους. Δέν ἔκαναν πράξη ζωῆς καὶ βίωμα τὴν πύρισι τῶν ἐντολῶν. Δέν ἀνανέωναν τὸ λάδι τῆς ἐλεημοσύνης μὲ ἔργα ἀγάπης γιὰ νὰ εκπέμπουν οἱ λαμπάδες τους μόνιμα τὸ φῶς τῆς Χριστιανικῆς ἀρετῆς κατὰ τὸν Λόγο τοῦ Θεανθρώπου «οὕτω λαμπράτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δαξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.» (Ματθ.5,16) Ἡ ἐξωτερικὴ, κίβδηλη καὶ ἐπίπλαστη θρησκευτικὴ κατὰκαυσε καὶ ἀμαύρωσε τὴν ἐσωτερικὴ, τὴ γνήσια εὐαγγελικὴ πνευματικὴ. Ἡ παρθενία τῶν πέντε μωρῶν παρθένων, αὐτὴ ἡ μέγιστη ἀρετὴ, δὲ στάθηκε ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἀναπληρώσει τὰ ἐλλείποντα ἔργα τῆς ἀγάπης.

Γιὰ χρόνια δόθηκε ἡ εὐκαιρία καὶ στὴς Δέκα Παρθένοισ, σ' ὁλόκληρη δηλαδή τὴν στρατευομένη ἐκκλησία, νὰ προετοιμαστῆ γιὰ τὴν ἄγνωστη «ἐκείνην ἡμέραν καὶ ὥραν» ἀλλ' ἡ κατηγορία τῶν ἑπτὰ μωρῶν Παρθένων δέν ἀξιοποίησε τὸν χρόνο, δέν ἐφάρμοσε τὸ τοῦ Παύλου «ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν» (Ἐφεσ.5,16)

«Χρονίζοντος δὲ τοῦ νυμφίου ἐνύσταξαν πᾶσαι καὶ ἐκάθευδον».

Εἶχαν λοιπὸν τὴν εὐκαιρία, γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, ἀλλὰ «ἐκάθευδον», ἔφθασε τελικὰ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου. Ἡ ὥρα τῆς κρίσεως καὶ τῆς ἀνταπόδοσης «κατὰ τὸ ἔργον ἐκάστου». (Α' Πέτρ. 1,17)

«Μέσης δὲ νυκτός κραυγὴ γέγονεν ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχασθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ»

Ἐπανῆλθε λοιπὸν ὁ Κύριος, ἔφθασε ἡ ὥρα τῆς Γενικῆς καὶ Τελικῆς Κρίσεως καὶ «ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ παρθένοι ἐκεῖναι», ἀναστήθησαν οἱ ἀπ' αἰῶνος νεκροὶ γιὰ νὰ κριθοῦν, νὰ ἀνταμειθοῦν ἢ νὰ καταδικαστοῦν.

Τότε, αὐτόματα θὰ γίνει ὁ διαχωρισμός. «Αἱ φρόνιμοι Παρθένοι», οἱ πιστοὶ τῆς ἔμπρακτης ἀγάπης καὶ τῆς ἐλεημοσύνης, θὰ εἰσέλθουν στοὺς γάμους θριαμβευτικά. «Αἱ μωραὶ παρθένοι», οἱ ἄνθρωποι τῶν λόγων, τῆς ραθυμίας καὶ τῆς ἀναβλητικότητος θὰ παραπεμφθοῦν στοὺς «πωλοῦντας», «στοὺς πένπτας» κα-

τὰ τὸν Χρυσόστομο γιὰ νὰ ἀγοράσουν «ἔλαιον», νὰ πράξουν, δηλαδή, ἔργα ἐλεημοσύνης. Ἄλλὰ, φεῦ! Θὰ εἶναι ἀργά. Μάταια καὶ ἀργοπορημένη ἡ σπουδὴ τους. Στὴν ἐπιστροφὴ θὰ βροῦν τὴ θύρα κλειστὴ. Ζήτησαν πρῶτα δανεικὸ λάδι ἀπὸ τὴς φρόνιμες ἀλλὰ δέν πῆραν. Τὰ καλὰ ἔργα δέν ἐξαγοράζονται, εἶναι προσωπικὸ ἐπίτευγμα. Δέν ὑπάρχει «ἀξιομισθία τῶν περισσευόντων» διδάσκει ἡ Ὁρθοδοξία ἀντίθετα μὲ τὸν Καθολικισμό. Μάταια ἐπίσης εἶναι ἡ προσφυγὴ, μετὰ τὴ δωδεκάτη, εἰς τοὺς «πένπτας», γιατί μετὰ τὸν θάνατο δέν ἰσχύει ἡ μετάνοια, ἡ ἐπανόρθωση τῶν παραλείψεων καὶ τῶν ἐγκλημάτων, ὅπως διδάσκει ὁ Κύριος σπὴν παραβολὴ τοῦ πλούσιου καὶ τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου. Τότε, γράφει παραστατικὰ ὁ ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας μας, «τὰ ἔργα σου παρίστανται πρὸς ἔλεγχόν σου, αἱ πράξεις ἐλέγχουσι κατηγοροῦσαι». Οἱ τύψεις τοῦ συνειδότος θὰ συνθλίβουν τὴν ψυχὴ.

Ἄδικα «αἱ μωραὶ παρθένοι» θὰ ἰκετεύσουν τὸν Κύριον «Κύριε, Κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν». Θὰ ἀκούσουν ἢ φοβερὴ καὶ ἀμείλικτη φωνή. «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς». Πέρασε ὁ καιρὸς τῆς δοκιμῆς καὶ τῆς μετάνοιας. Ἐφθασε ὁ καιρὸς τῆς κρίσεως καὶ τῆς ἀνταμοιβῆς. Ἡ ἐπίκλησι «Κύριε, Κύριε», ἀποδεικνύεται κενὴ καὶ ἐπιταγὴ ἀκάλυπτη. Παρέβλεψαν καὶ ἄγνόησαν «αἱ μωραὶ παρθένοι» τὸν Λόγο τοῦ Κυρίου «οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ. 7,21) Μπροστὰ σπὴν κλειστὴ θύρα δέν ὑπάρχει διάκρισι καὶ προσωποληψία ἀλλὰ ἀμεροληψία καὶ θεῖα δικαιοσύνη. Ἄκομη καὶ «οἱ δικαιοῦντες ἑαυτούς», οἱ θεράποντες καὶ «ἐκλεκτοὶ» τοῦ Θεοῦ, σπὴν ἐπίκλησίν τους «Κύριε, Κύριε, οὐ τῷ σῶ ὀνόματι προσηφτεύσαμεν...», θὰ ἀκούσουν τὸ «οὐδέποτε ἔγνω ὑμᾶς» (Ματθ. 7,22-23), γιατί ὑπῆρξαν δένδρον «μὴ ποιοῦν καρπὸν».

Ἐπομένως γνώριμοι καὶ ἐκλεκτοὶ τοῦ Νυμφίου - Χριστοῦ θὰ εἶναι ὅσοι πιστοὶ, ὄχι μόνον μὲ λόγον ἢ λογισμό, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργα ἀγάπης καὶ ἐλεημοσύνης, γιὰ ὁλόκληρη ζωὴ, τήρησαν τὴς ἐντολῆς Του. Αὐτοὶ πού τήρησαν ὄχι μόνον μιὰ ἀρετὴ, ἔστω καὶ τὴν παρθενία, ἀλλὰ τὴν ἀρετὴ ἐνιαία κατὰ τὸ πρότυπο τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἐπὶ γῆς ζωὴ Του ἀποτελεῖ «τύπον καὶ ὑπογραμμὸν πᾶσι πρὸς σωτηρίαν». Ἄς μὴν ὀρρωδοῦμε λοιπὸν καὶ ὡς μὴ «ἐκκακῶμεν» ἀποθαρρυνόμενοι, γιατί «ἔχομεν ἀρχιερέα, τὸν Ἰησοῦ, δυνάμενον συμπάθησαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον... χωρὶς ἁμαρτίας». (Ἐβρ.4,15) Ἄς ἔχομε πάντοτε ἑναυλῆ στ' αὐτιά μας τὴν προτροπὴ: «Γρηγορεῖτε» διὰ βίου, ὡς ἐφοδιαστοῦμε μὲ ἔργα ἐλεημοσύνης ὅπως «αἱ φρόνιμοι Παρθένοι», «τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν εὐτρεπίσωμεν», γιὰ νὰ ἀκούσουμε καθένας ξεχωριστὰ τὴν μακαρίαν φωνήν, «εἰσελθε δοῦλε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου» καὶ ὄλοι μαζί τὸ «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου κληρονομήσατε τὴν ἰτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου» (Ματθ.25,34) «ὅπου ἦχος καθαρὸς ἑορταζόντων καὶ βοώντων ἀπαύστως, Κύριε, δόξα σοι».

Μεγάλη Τετάρτη Πρεσβ. Μιχαήλ Βοσκού

«Ἰμάρτων μου τά πρήθη καί κριμάτων σου ἄβυσσους,
τίς ἐξιχνιάσει, ψυχοσῶστα Ὡτήρ μου;»

«Τῇ Ἁγία καί Μεγάλῃ Τετάρτῃ τῆς ἀλειψάσης τόν Κύριον μύρω πόρνῆς γυναικός μνεΐαν ποιεΐσθαι οἱ θεϊότατοι πατέρες ἐθέσπισαν, ὅτι πρό τοῦ σωτηρίου πάθους μικρόν τοῦτο γέγονεν». Τό κεντρικό θέμα τοῦ Ὁρθρου τῆς Μεγάλῃς Τετάρτῃς, πού ψάλλεται στούς ναοὺς μας τό βράδυ τῆς Μεγάλῃς Τρίτῃς, εἶναι, σύμφωνα μέ τό ὑπόμνημα τοῦ Τριωδίου, τό περιστατικό μέ τήν πόρνη γυναίκα, ἡ ὁποία ἄλειψε τά πόδια τοῦ Κυρίου μέ πολῦτιμο μύρο. Παράλληλα γίνεται ἀναφορά στό Συνέδριο τῶν Ἰουδαίων, τό ὁποῖο ἀποφάσισε τήν καταδίκη τοῦ Κυρίου σέ θάνατο, καθώς καί στή συμφωνία τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτη μέ τούς Ἀρχιερεῖς νά τούς παραδώσει τόν Κύριο ἔναντι ἀμοιβῆς τριάντα ἀργυρίων. Γύρω ἀπό αὐτά τά τρία θέματα κινοῦνται τά θαυμάσια καί μοναδικῆς ἐμπνεύσεως τροπάρια τῆς ὅλης Ἀκολουθίας.

Τό περιστατικό μέ τήν πόρνη γυναίκα συνέβη στή Βηθανία, στό χωριό δηλαδή τοῦ Λαζάρου, καί πῶς συγκεκριμένα στό σπίτι τοῦ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ. Μᾶς τό περιγράφει ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος στό 26ο κεφάλαιο τοῦ Εὐαγγελίου του (κστ' 6-13). Τό σχετικό ἀπόσπασμα ἀπό τό Κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο ἀναγινώσκεται ὄχι στόν Ὁρθρο τῆς Μεγάλῃς Τετάρτῃς, ἀλλά στόν Ἑσπερινό τῆς Μεγάλῃς Πέμπτῃς, πού τελεΐται στούς ναοὺς μας τό πρωΐ τῆς Μεγάλῃς Τετάρτῃς μαζί με τή Θεΐα Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων, καί στόν ὁποῖο ἐπαναλαμβάνονται τά ἴδια τροπάρια τοῦ Ὁρθρου τῆς Μεγάλῃς Τετάρτῃς. Μέ περισσότερες λεπτομέρειες μᾶς περιγράφει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς ἀνάλογο περιστατικό στό 7ο κεφάλαιο τοῦ Εὐαγγελίου του (ζ' 36-50), τό ὁποῖο συνέβη στήν οἰκία τοῦ Σίμωνος τοῦ Φαρισαίου. Τά δύο περιστατικά μπορεῖ νά ταυτίζονται (Ἱερός Χρυσόστομος), μπορεῖ ὅμως νά εἶναι καί διαφορετικά (Ζιγαβνός). Ὁ Κύριος λοιπόν εὐρίσκετο στό σπίτι τοῦ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ στή Βηθανία λίγες μέρες πρὶν ἀπό τό Πάθος. Ἐκεῖ τόν πλησίασε μία γυναίκα, πού κρατοῦσε ἕνα ἀλαβάστρινο δοχεῖο μέ πανάκριβο μύρο, καί ἔχυσε τό μύρο στήν κεφαλὴ Του. Στίς ἐνστάσεις τῶν μαθητῶν Του, μέ προεξάρχοντα σίγουρα τόν μετ' ὀλίγον προδότη Ἰούδα, ὅτι τό μύρο μποροῦσε νά πουληθεῖ ἀκριβά - ὁ Εὐαγγελιστής Μάρκος μιλά γιά τό ποσό τῶν τριακοσίων δηναρίων, σέ μία ἐποχή πού τό μεροκάματο ἦταν μόλις ἕνα δηνάριο - καί τό ἀντίτιμο νά δοθεῖ στούς πτωχοὺς, ὁ Κύριος ἀπαντᾷ πῶς ὅ,τι ἔκανε ἡ γυναίκα ἐκεῖνη τό ἔκανε ὡς προετοιμασία γιά τήν ταφή Του, γι' αὐτό καί ἡ πράξη τῆς θά γίνει γνωστή σέ ὅλο τόν κόσμο, ὅπου θά κηρυχθεῖ τό Εὐαγγέλιο.

Οἱ θεοφώτιστοι ποιητές τῶν ὕμνων τοῦ Ὁρθρου τῆς Μεγάλῃς Τετάρτῃς φαίνονται νά ἔχουν περισσότερο ὑπ' ὄψιν τους τό περιστατικό, τό ὁποῖο περιγράφει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς. Ὁ Ἀπόστολος Λουκᾶς μιλά ξεκάθαρα γιά μία γυναίκα ἁμαρτωλή, ἡ ὁποία δέν ἀρκέστηκε μόνο στήν κατανάλωση τοῦ μύρου, ἀλλά κλαίγοντας ἔβρεχε μέ τά δάκρῦτά τῆς τά πόδια τοῦ Κυρίου καί τά σκούπιζε μέ τά μαλλιά τῆς, τά φιλοῦσε καί τά ἄλειψε μέ τό πανάκριβο μύρο. Κί' ὅταν ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ Σίμων ὁ Φαρισαῖος, διερωτᾷται πῶς ὁ Κύριος δέν γνωρίζει ὅτι ἡ γυναίκα αὐτή εἶναι ἁμαρτωλή, Ἐκεῖνος τοῦ ἀπαντᾷ μεταξύ ἄλλων: «ἀφέονται αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί, ὅτι ἠγάπησε πολὺ· ἡ δέ ὀλίγον ἀφίεται, ὀλίγον ἀγαπᾷ». Οἱ τολλές τῆς ἁμαρτίας συγχωρέθηκαν λόγω τῆς πολλῆς τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τό πρόσωπό Μου. Σ' ὅποιον συγχωροῦνται λίγες ἁμαρτίες, αὐτός δείχνει λίγη εὐγνωμοσύνη.

Ἡ σημασία πού ἀπέδωσε στό περιστατικό αὐτό ἡ Ἐκκλησία μας στήν Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου τῆς Μεγάλῃς Τετάρτῃς δέν εἶναι ἄνευ λόγου καί αἰτίας καί βέβαια δέν ἔχει νά κάνει μόνο μέ τό γεγονός ὅτι τό περιστατικό αὐτό συνέβη λίγες μέρες πρό τοῦ ἔκουσίου Πάθους τοῦ Κυρίου. Τό μήνυμα πού εκπέμπεται μέσα ἀπό τό περιστατικό μέ τήν πόρνη γυναίκα εἶναι πολὺ βαθύτερο. Τήν ὥρα πού ἕνας ἐκ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου γίνεται προδότης καί ἐτοιμάζεται νά παραδώσει τόν Διδάσκαλο γιά τριάκοντα ἀργῦρια, μία

πόρνη γυναίκα βρίσκει τόν δρόμο τῆς μετανοίας καί τῆς σωτηρίας. Τήν ὥρα πού ὁ «υἱός τοῦ νυμφῶνος», ὁ μαθητής καί φίλος τοῦ Κυρίου, γίνεται δούλος τῆς ἁμαρτίας, ἢ μέχρι τότε ἁμαρτωλή γυναίκα, ἢ «δυσώδης καί βεβορβορωμένη», ἐλευθερώνεται ἀπό τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας, γίνεται φρόνιμη παρθένος καί ἀξιώνεται νά συναντήσει τόν Νυμφίο τῆς Ἐκκλησίας. Τήν ὥρα πού ἡ «βεβυθισμένη τῆ ἁμαρτία» βρίσκει λιμένα σωτηρίας καί ἀλείφει μέ πολύτιμο μύρο Ἐκεῖνον πού τῆς συνεχώρεσε ὅλες τίς ἁμαρτίες τῆς καταφιλῶντας τά πανάκρανά Του πόδια, ὁ δόλιος Ἰούδας, τυφλωμένος ἀπό τό πάθος τῆς φιλαργυρίας, σκέφτεται τό φίλημα τῆς προδοσίας καί σπεύδει «πωλῆσαι τόν ἀτίμητον».

«Δεινόν ἡ ραθυμία! Μεγάλη ἡ μετάνοια!» Ὅσο καθαροί ἀπό τίς σοβαρές ἁμαρτίες κι ἂν εἴμαστε, ὅσο κι ἂν προσπαθοῦμε νά ζοῦμε τυπικά καί ἐξωτερικά σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ, ὅταν δέν ἔχουμε ταπείνωση καί συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητάς μας, ἀλλά ζοῦμε σέ κατάσταση πνευματικῆς ραθυμίας, τότε κινδυνεύουμε ἀπό φρόνιμοι νά μεταβληθοῦμε ἀπό τή μιά στιγμή στήν ἄλλη σέ μωρούς. Ἀντιθέτως, ὅσο κι ἂν εἴμαστε ἐγκλωβισμένοι μέσα στόν βόρβορο τῆς ἁμαρτίας, ὅσο κι ἂν ἔχουμε λερώσει «τήν στολήν τῆς ψυχῆς», ὅταν συναισθανθοῦμε τήν ἁμαρτωλότητά μας καί ζητήσουμε μέ ὅλη μας τήν ψυχή συγχώρεση ἀπό τόν Κύριο, τότε μπορούμε ἀπό μωροί νά γίνουμε ἀπό τή μιά στιγμή στήν ἄλλη φρόνιμοι. Γιατί ὁ φιλόανθρωπος Κύριός μας «οὐκ ἤλθε καλέσαι δικαίους, ἀλλά ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν»· δέν ἤλθε νά καλέσει σέ μετάνοια ἐκείνους πού ἐπαναπαύονται στήν ὑποτιθέμενη πνευματική τους ὑγεία, ἀλλά ἐκείνους πού ἔχουν συναίσθηση τῆς πνευματικῆς τους ἀσθένειας.

Μέ τόν πιό ὁμορφο τρόπο καί μέ τίς πλέον κατάλληλες λέξεις καί ἐκφράσεις περιγράφεται ἡ πνευματική ἀνάσταση τῆς ἁμαρτωλῆς γυναίκας στό Δοξαστικό τῶν Ἀποστίχων τοῦ Ὁρθοῦ τῆς Μεγάλῆς Τετάρτης, στό περίφημο Τροπάριο τῆς Μοναχῆς Κασσιανῆς, τό ὁποῖο περιμένουν ν' ἀκούσουν στούς ναοῦς οἱ πιστοί κάθε Μεγάλη Τρίτη βράδυ. Ἡ «ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή» παρουσιάζεται νά θρηνεῖ γοερά γιά τά πλήθη τῶν ἁμαρτιῶν τῆς καί νά ἱκετεύει τόν πολυεὐσπλαγχνό Κύριο νά δεχθεῖ τή μετάνοιά τῆς. Συναισθανόμενη τό πνευματικό σκοτάδι πού ὑπάρχει μέσα τῆς, τόν οἴστρο τῆς ἀκολασίας καί τόν ἔρωτα τῆς ἁμαρτίας, πού συνθλίβει τήν ψυχή τῆς, ζητᾷ ἀπό τόν Σωτήρα Χριστό νά δεχθεῖ τίς πηγές τῶν δακρύων τῆς καί νά λυγίσει ἀπό τούς στεναγμούς τῆς καρδιάς τῆς. Γνωρίζοντας ὅτι κανένας δέν μπορεῖ νά ἐξικνιάσει τίς ἀβύσσους τῶν κριμάτων τοῦ Θεοῦ κι ὅτι τό ἔλεός Του εἶναι ἀμέτρητο, ἐναποθέτει σ' Αὐτόν τίς ἐλπίδες τῆς καί χωρίς κανένα ἴχνος ἀπόγνωσης καί ἀπελπισίας Τοῦ ζητᾷ νά μὴν τήν παραβλέψει.

Μορφές τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας

Ζ.Ραπτόπουλου Θεολόγου-Ἱεροκέρυκος

Γεγονότα παγκόσμια καί διαχρονικά διαδραματίζονται τῇ Μεγάλῃ Ἑβδομάδᾳ. Ἄλλωστε γι'αὐτό λέγεται καί Μεγάλη. Καί πράγματι, τί μεγαλύτερα γεγονότα μπορούσαν νά συμβοῦν στόν πλανήτη μας ἀπό τά κοσμοσωτήρια γεγονότα τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου! Καί ποιά θά ἦταν μεγαλύτερη ἀπό αὐτὴν πού φανερώνει τὴν ἀπειρὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἀμαρτωλὸν ἄνθρωπον! Γι'αὐτό δίκαια καί ὀρθά ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ὀνόμασε τὴν ἑβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ. Στὴ σημερινή μας ἀναδρομὴ θά ἀσχοληθοῦμε μὲ μερικές πρωταγωνιστικές μορφές τῆς περιόδου αὐτῆς.

Α. Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ.

Ἦταν ὁ Ρωμαῖος διοικητὴς τῆς Παλαιστίνης καί ἐκπροσωποῦσε τὸν Ρωμαῖο αὐτοκράτορα. Καθῆκον του ἦταν νά ἐπιβλέπει τὴν πύρρην τῆς τάξης καί τῆς δικαιοσύνης. Γι' αὐτὸ καί κάθε ἀπόφαση τοῦ ὁποιουδήποτε δικαστηρίου ἢ ἀκόμα καί τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Συνεδρίου ἔπρεπε νά τύχει τῆς ἐγκρισῆς του. Ὁ Πόντιος Πιλάτος λοιπὸν σάν ἡγεμόνας ἀναμείχθηκε στὴν δίκη κατὰ τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ἀναφέρει ὅτι «πρῶτας δέ γενομένης συμβούλιον ἔλαβον πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καί οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ὥστε θανατῶσαι αὐτόν» καί δίσσαντες αὐτόν ἀπήγαγον καί παρέδωκαν αὐτόν Ποντίῳ Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνι» (Ματθ. ΚΖ, 1-3). Ὁ Πιλάτος ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὴν ἀθωότητα τοῦ Ἰησοῦ καί προσπάθησε νά τὸν σώσει ἀπὸ τά χέρια τῶν Ἰουδαίων. Ἀντιτάχθηκε καθαρὰ στὰ φονικά σχέδια τῶν Ἀρχιερέων καί τῶν Γραμματέων λέγοντας «Οὐδεμίαν εὐρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν» (Ἰω. ΙΘ, 4). Ὅμως οὔτε ἡ ἀλήθεια, οὔτε ἡ προειδοποίησις τῆς γυναίκας του τὸν σπύριξαν ὥστε νά ὑπερασπίσῃ τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ ὑπεχώρησε στὶς φωνές καί τίς πιέσεις τοῦ ὄχλου καί ἡ δειλία καί ἡ ἀνανδρία τὸν ἔκαναν νά ὑποχωρήσῃ. Ἔτσι, «λαβὼν ὕδωρ ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου λέγων» ἀθῶος εἰμί ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου» ὑμεῖς ὄψεσθε (Ματθ. ΚΖ, 24). Οἱ ἀπειλές τοῦ ὄχλου καί οἱ φωνές ὀδήγησαν τὸν Πιλάτον στὴν προσπάθειάν του ν' ἀπεκδυθῇ τῶν εὐθυνῶν του. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέγει ὅτι: «Ὅτε ἤκουσεν ὁ Πιλάτος τοῦτον τὸν λόγον μᾶλλον ἐφοβήθη» (Ἰω. 19, 8) τότε ἔνιψε τὰς χεῖρας. Μάταια ὅμως προέβη στό ἀπεγνωσμένο αὐτὸ διάβημα, διότι ἡ κίνησις του αὐτὴ τὸν ἔκαμε ἐγκληματία. Ἄς διαμαρτυρόταν ὅτι εἶναι ἀθῶος ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου. Στὴν πραγματικότητα κατεδίκασεν σέ σταύρωσιν Ἐκεῖνον πού ἔπρεπε νά ὑπερασπίσῃ. Ἡ πράξις του αὐτὴ θά παραμείνῃ εἰς τοὺς αἰῶνας σάν πράξις ἀνευθυνόπτης καί ὑποκρισίας. Ὁ μέχρι σήμερα κρησιμοποιούμενος ὄρος «ποντιοπιλατισμός» σημαίνει τὴν ὑποκριτικὴν ἀνευθυνότητα τοῦ ὁποιουδήποτε ἰσχυροῦ, εἴτε ἀτόμου, εἴτε ὁμάδος, εἴτε κρατῶν, στὴν δίκαιη ὑπεράσπιση τοῦ ἀδικουμένου καί στὴν ἀποκατάστασις τοῦ δικαίου καί τοῦ νόμου. Ἡ μορφή τοῦ Πιλάτου ἄς εἶναι παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴν γιὰ νά ἔχομε καί τὴν συνειδησὴν μας ἥσυχη ὅτι τουλάχιστον δέν γινόμαστε συνεργοὶ γιὰ καταπάτησις κάθε ἔννομιας δικαίου.

Β. ΣΙΜΩΝ Ο ΚΥΡΗΝΑΙΟΣ

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος διασώζει τὴν ἐξῆς ἀξιόλογη μαρτυρία διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ Κυρίου εἰς τὸν τόπον τῆς σταυρώσεως. «Καί ἐξάγουσιν αὐτόν ἵνα σταυρώσωσιν αὐτόν καί ἀγγαρεύουσιν παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηνάιον ἐρχόμενον ἀπ' ἀγροῦ, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου καί Ρούφου ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ» (Μαρκ. ΙΕ 20-21). Ὁ δρόμος τοῦ Γολγοθᾶ εἶναι ἀνηφορικὸς καί δύσκολος. Ὁ σταυρὸς εἶναι βαρὺς ἀλλὰ γινόταν ἀκόμη πιὸ βαρὺς, γιατί ἔφερε μὲ αὐτόν τοῦ κόσμου τίς ἀμαρτίες. Βαδίζει μὲ κόπον καί κάπου-κάπου πέφτει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ὄργάνου τῆς τιμωρίας του. Οἱ σταυρωτές του ὅμως βιάζονται, γιατί ἦταν Παρασκευὴ καί ἔπρεπε νά προλάβουν. Ὁ δύσβατος λιθόστρωτος δρόμος πρὸς τὸν Γολγοθᾶ εἶναι τραχύς. Ὅσοι τὸν συνοδεύουν τὸν εἰρωνεύονται, τὸν σπρώχνουν καί αὐτὸς πέφτει καί σηκώνεται καί πάλι πέφτει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ πελώριου σταυροῦ. Δέν τοῦ ἐπιδεικνύεται ἀπὸ τοὺς σταυρωτές του ὁ παραμικρὸς οἶκτος καί τὸ ἀκάνθινο στεφάνι στό κεφάλι ματώνει τὸ ἅγιό Του πρόσωπο. Ἄγιο Μανδύλιο, δύο λέξεις πού συμπληρώνουν μία τραγικὴ ἱστορία, στό περιθώριον τῆς Σταύρωσις. Τὸ πρόβλημα ὅμως τῆς σίγουρης μεταφορᾶς τοῦ σταυροῦ τὸ λύει ὀριστικὰ ὁ Σίμων ὁ Κυρηνάιος. Γύριζε ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ χωράφι του καί ἡ θεῖα πρόνοια τοῦ ἐπεφύλαξε τὴν μεγάλη εὐλογία νά γίνῃ συνοδοιπόρος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄλλ' ὃ Κύριε, στόν δρόμο τοῦ Μαρτυρίου σου δέξου με λίγο στό πλευρό σου καί μένα σάν τὸν Κυρηνάιο τὸν Σίμωνα νά πάρω λίγο τὸ σταυρό σου. Ἡ καθημερινή μας ζωὴ μᾶς δίδει εὐκαιρίες νά μιμούμεθα τὸν Σίμωνα τὸν Κυρηνάιο. Εἶναι φοβερὴ καί δύσκολη ἡ ζωὴ. Σ' αὐτὴν θά διαπιστώσῃς σέ κάθε σου βῆμα ὅτι δίπλα σου ὑπάρχει ἓνας ἀδελφός τοῦ Χριστοῦ πού σέ περιμένει νά πάρῃς λίγο τὸ σταυρό του. Ἡ κοινωνία ἦταν πάντα ἡ ἴδια - κοινωνία τῶν ἀντιθέσεων. Ὁ ἓνας περισσεύει τροφήν ὁ ἄλλος πεινᾷ, ὁ ἓνας ντύνεται μὲ πανάκριβα καί πολυτελῆ ρούχα ὁ ἄλλος εἶναι ρακένδυτος καί γυμνός. Ὁ ἓνας ζῆ σέ πολυτελῆ ἔπαυλη ὁ ἄλλος σέ πτωχικὴ καλύβα, ὁ ἓνας σπρίζεται, ὁ ἄλλος κλονίζεται καί πέφτει. Σέ ποιάν ἄραγε κατηγορία βρισκόμαστε ἡμεῖς; ἔχομε καθῆκον νά γίνομε καί μεῖς ἓνας Σίμωνας Κυρηνάιος γιὰ τὸν κάθε ἐμπερίστατο ἀδελφὸ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ καθένας φέρει τὸν δικό του σταυρό, ἀλλὰ μπορούμε νά ἀναζητήσουμε αὐτόν πού θέλει βοήθεια. Καί σάν μῆς στόν κόπο νά προσφέρῃς σάν τὸν Σίμωνα τὸν Κυρηνάιο τότε πλοῦσια θάκῃς ἐνδυνάμωσις καί βοήθεια θεϊκὴ.

Αισθήματα ευγνωμοσύνης κατακλύζουν την ψυχή μας. Ύμνοι ευχαριστήριοι ανεβαίνουν στα κείλη μας. Αίχμαλωτίζεται η σκέψη μας και οι νοῦς μας σταματᾶ μπροστά στο μέγεθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ μας. Γιά τί σωτηρία μας ἦλθε στή γῆ. Ἐγινε ἄνθρωπος. Συναναστράφηκε μαζί μας. Ἄκουσε τούς παλμούς τῆς καρδιάς μας. Γνώρισε τά προβλήματά μας. Πληροφορήθηκε τήν ἀγωνία τῆς ψυχῆς μας. Ἐπραξε τό πᾶν προκειμένου νά μᾶς ἐπιφέρει στήν κατάστασι τῆς εὐτυχίας πού χάσαμε. Μᾶς παρέδωσε τό σωτήριο φῶς τῆς διδασκαλίας Του. Μᾶς πρόσφερε τό δικό του φωτεινό παράδειγμα. Ἄφησε πίσω Του «ὑπογραμμόν» γιά νά ἀκολουθοῦμε τά ἴχνη του. Μᾶς πρόσφερε τόν ἴδιο τόν ἑαυτό Του γιά τί σωτηρία μας. «Ἐπαθεν ὑπέρ ἡμῶν». Αὐτό μᾶς θυμίζουν οἱ ἱερές ἀκολουθίες τῆς Ἁγίας Ἐβδομάδας. Αὐτό ἐξαιρουν οἱ ὑπέροχοι ὕμνοι τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς τούς προσέξουμε ἐμβαθύνοντας στά βαθειά τους νοήματα.

«Φθάσαντες πιστοί»

Πορεία μακρυνή ὁ κύκλος τῶν ἐορτῶν πρὶν ἀπό τό Πάσχα. Τέρμα τῆς πορείας αὐτῆς, τό σωτήριο πάθος τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας καί ἡ ζωηφόρα Ἀνάστασί Του, γεγονότα πού ἐπιφέρονται ζωηρά στή μνήμη μας μέ τίς τόσο κατανοητικές ἀκολουθίες τῆς Ἁγίας Ἐβδομάδας. Αἰσθήματα ἔντονα κατακλύζουν τήν καρδιά μας. Ἄμεταθетος στόχος μας ὁ οὐρανός. Αἴτημά μας σταθερό καί ἀμετακίνητο, ἡ πρὸς τά ἄνω πορεία, ἡ ἀπομάκρυνσή μας ἀπό τήν ἁμαρτία, ἡ ἠθική μας τελειότητα. Σ' αὐτό ἀκριβῶς τό ζήτημα ἀναφέρεται καί ὁ ἀκόλουθος ὕμνος τῆς Μεγάλης Δευτέρας.

«Φθάσαντες, πιστοί, τό σωτήριον πάθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τήν ἄφατον αὐτοῦ μακροθυμίαν δοξάσωμεν ὅπως τῇ αὐτοῦ εὐσπλαχνία, συνεγείρη καί ἡμᾶς, νεκρωθέντες τῇ ἁμαρτία, ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος».

Ἄφου φθάσαμε, χριστιανοί μου, στό σωτήριο πάθος τοῦ Χριστοῦ καί Θεοῦ μας, ἄς ὑμνήσουμε τή μεγάλη Του ὑπομονή, πού ἀνθρώπινη γλῶσσα νά ἐκφράσει δέν μπορεί, καί νά τόν παρακαλέσουμε μέ τήν εὐσπλαχνία Του νά ἀνα-

στήσει μαζί καί ὄλους ἐμᾶς, πού θανάτωσε ἡ ἁμαρτία, σάν ἀγαθός καί φιλόανθρωπος πού εἶναι.

Δοξολογία καί παράκλησι θερμή πρὸς τόν Χριστό εἶναι τό περιεχόμενο τοῦ πιό πάνω ὕμνου. Ζωντανεῦει μπροστά μας τό πάθος Του κατά τίς ἅγιες αὐτές μέρες. Σάν «σωτήριο» τό χαρακτηρίζει ὁ ποιητής. Ὁ ἀναμάρτητος Κύριος «ἐπαθεν ὑπέρ ἡμῶν». Σήκωσε πάνω Του τίς δικές μας ἁμαρτίες. «Τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν». Μέ τί δική Του πληγή θεραπευθήκαμε. Ἄπ' τή ζωηφόρα πλευρά Του ξεπήγασε καινούργια ζωή. Ἄπ' τό μαρτύριό Του ἀπέρρευσε ἡ σωτηρία μας. Τή μακροθυμία Του μᾶς καλεῖ ὁ ποιητής νά δοξάσουμε, τή μεγάλη Του ὑπομονή νά ὑμνήσουμε, τήν ἀγάπη Του σέ μᾶς νά ἐγκωμιάσουμε, ἀλλά καί τούς οἰκτιρμούς Του νά ἐπικαλεσθοῦμε.

Ἀγαθός καί φιλόανθρωπος εἶναι. Συνεχῶς ἐκδηλώνει τήν ἀγάπη Του σέ μᾶς. Τή σωτηρία μας ἀπεργάζεται. Τήν ἐπιστροφή μας περιμένει. Μαζί μέ τί δική Του ἀνάστασι, θέλει νά «συνεγείρη καί ἡμᾶς». Ἐπιθυμεῖ νά μᾶς ἀναστήσει μαζί Του, νά μᾶς ἀπομακρύνει ἀπό τί φθορά, νά μᾶς ἀνεβάσει στό θρόνο τῆς χάριτος!

Ἄς τοῦ δώσουμε τό κέρι, ἀναγνώστη μου. Ἄς ἀνταποκριθοῦμε σὲ τὴν πρόσκλησί Του. Ἄς ἐγκαταλείψουμε τά ἔργα τῆς αἰσχροῦς ἁμαρτίας καί μετανοώντας εἰλικρινά, ἄς βοηθήσουμε κι' ἐμεῖς στό ψυχικό μας ἀνέβασμα. Ὁ Θεός πάντα θέλει τί σωτηρία μας. Νά θελήσουμε πρέπει κι' ἐμεῖς!

«Τῷ πτωχέυσαντι Ἀδάμ»

Πλούσιος σέ χαρίσματα βγήκε ἀπ' τά κέρια τοῦ Δημιουργοῦ του ὁ πρῶτος ἄνθρωπος. Πλάσθηκε «κατ' εἰκόνα» τοῦ Μεγάλου Θεοῦ μέ προορισμό νά πετύχει καί τό «καθ' ὁμοίωσιν» μέ τήν κατάλληλη χρησιμοποίησι τῶν ἐκτάκτων χαρισμάτων του. Δέν τά κατάφερε ὁμως. Ἐπεσε, ὅπως εἶναι γνωστό, στήν ἁμαρτία. «Ἠμαύρωσε τῆς ψυχῆς τό ὄραϊον». Ἐγινε πτωχός. Ποιός μπορούσε νά τόν σώσει; Ὁ Κύριος. Γι' αὐτό ἦλθε στή γῆ. Γιά νά σώσει μέ τί θυσία Του «τόν πτωχέυσαντα Ἀδάμ». Αὐτό μᾶς τονίζει καί ὁ ἀκόλουθος ὕμνος τῆς Α' ὠδῆς τοῦ Κανόνα τῆς Μεγάλης Δευτέρας, ποίημα τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ

Μελωδοῦ.

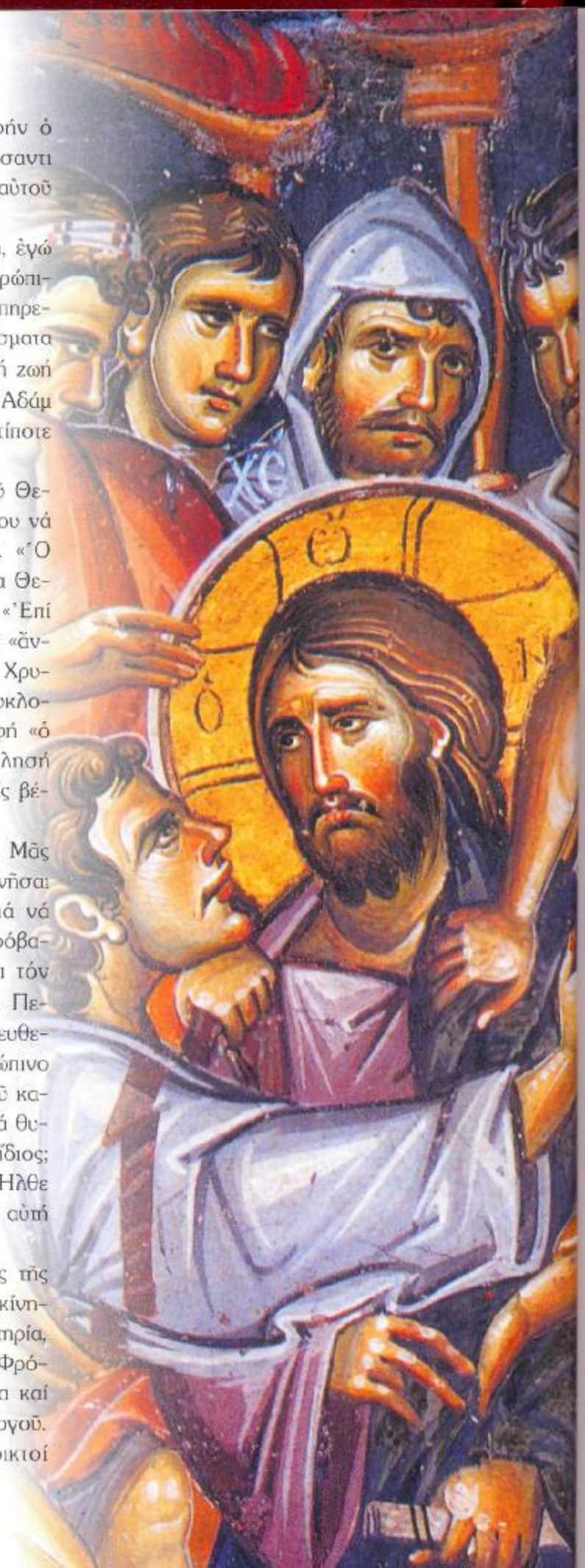
«Διακονῆσαι αὐτός ἐλήλυθα, οὐκ ἴν μορφὴν ὁ Πλαστοουργός ἐκόν περίκειμαι, τῷ πτωχεύσαντι Ἰᾶδάμ, ὁ πλουτῶν Θεότιτι, θεῖναι ἐμὴν τε αὐτοῦ ψυχὴν ἀντίλυτρον, ὁ ἀπαθὴς Θεότιτι».

Γιὰ νὰ ὑπηρετήσω ἦλθα πάνω στή γῆ, ἐγώ ὁ τέλειος Θεός, ἐκείνον τοῦ ὁποῖου ἴν ἀνθρώπινη μορφὴ πῆρα θελημαϊκά. Ἰᾶλθα γιὰ νὰ ὑπηρετήσω τόν Ἰᾶδάμ, πού ἔγινε πτωχός σέ χαρίσματα μέ ἴν παρακοή του. Ἰᾶλθα γιὰ νὰ δώσω τὴ ζωὴ μου σάν λύτρο γιὰ ἴν ἀπελευθέρωση τοῦ Ἰᾶδάμ καὶ τῶν ἀπογόνων του, χωρὶς μέ τοῦτο σέ τίποτε νὰ βλάψω τὴ Θεότητά μου.

Ἰᾶνεξιχνίαστος πλούτος ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μας! Δέν θέλησε νὰ ἀφήσει τὸ πλάσμα του νὰ καθεῖ. ἸᾶΟλα τὰ κάνει γιὰ τὴ σωτηρία του. «ἸᾶΟ πλουτῶν Θεότιτι», ὁ τέλειος δηλαδή σέ ὄλα Θεός, προχωρεῖ σέ μιά γενναία χειρονομία. «ἸᾶἘπὶ τῆς γῆς ἐφάνη». ἸᾶΟ Βασιλιάς τῶν ἸᾶΑγγέλων «ἀνθρώπος ἡβουλήθη γενέσθαι» κατὰ τόν Ἰᾶερό Χρυσόστομο. Παρουσιάστηκε πάνω στή γῆ. Κυκλοφόρησε ἀνάμεσά μας. ἴν ἀνθρώπινη μορφὴ «ὁ Πλαστοουργός ἐκόν περίκειται». Μέ τὴ θέλησή Του περιβάλλεται τὸ ἀνθρώπινο σκῆμα, χωρὶς βέβαια ἴν ἁμαρτία.

Γιὰ ποιό ὄμως σκοπό ἦλθε στή γῆ; Μας ἀπαντᾶ ὁ ἴδιος στὸ ἐρώτημα τοῦτο. «Διακονῆσαι αὐτός ἐλήλυθα». ἸᾶἨλθε αὐτοπροσώπως γιὰ νὰ ὑπηρετήσει. ἸᾶἨλθε γιὰ νὰ βρεῖ τὸ χαμένο πρόβατο. ἸᾶἨλθε γιὰ νὰ ἀναζητήσει καὶ νὰ σώσει τόν ἀποστᾶτῆ ἀνθρώπο. Γιὰ νὰ ὑπηρετήσει ἦλθε. Περιβλήθηκε ἴν μορφὴ τοῦ δούλου γιὰ νὰ ἐλευθερώσει ἀπὸ ἴν δουλεία τῆς ἁμαρτίας τὸ ἀνθρώπινο γένος, γιὰ νὰ ἀποδεσμεύσει ἀπὸ τὸ ἄρμα τοῦ κακοῦ «τόν πτωχεύσαντα Ἰᾶδάμ». ἸᾶἨλθε γιὰ νὰ θυσιασθεῖ γιὰ τὴ σωτηρία του. Πῶς τὸ λέγει ὁ ἴδιος; «Θεῖναι ἐμὴν τε αὐτοῦ ψυχὴν ἀντίλυτρον». ἸᾶἨλθε γιὰ νὰ θυσιάσει τὴ ζωὴ Του, προσφέροντας αὐτὴ σάν λύτρο γιὰ τὴ σωτηρία μας.

Βλέπεις, ἀναγνώστη μου, τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ μας! Μὴ παραμείνεις ἀσυγκίνητος. Φρόντισε νὰ κάμεις κτῆμα σου τὴ σωτηρία, πού ἀπέρρευσε ἀπὸ τὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ. Φρόντισε νὰ γίνεις ξανά πλούσιος σέ χαρίσματα καὶ ἀρετές, ὅπως βγῆκες ἀπ'τὰ χέρια τοῦ Δημιουργοῦ. ἸᾶΟ Θεός σέ περιμένει. Γιὰ σένα εἶναι ἀνοικτοὶ πλέον οἱ οὐρανοί.

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Παρασκευή

Ἄρχιμανδρίτου Ἰσαάκ

Σήμερα τά σύμπαντα καθαγιάζονται, οἱ κόσμοι θεοδοιοῦνται. Ἐπάνω στόν Γολγοθά ἡ γλυκειά μορφή τοῦ Θεοῦ χαμογελά στόν ἄνθρωπο. Ἡ δόξα τοῦ δημιουργοῦ δοξάζει τό πλάσμα, ἡ ἄπειρη εὐσπλαχνία του τόν θεώνει.

Σέ μᾶς τοὺς ἄνθρώπους πλούσια μεταδόθηκαν οἱ ἅγιες δωρεές τῆς Σταυρικῆς θυσίας τοῦ Ναζωραίου, ὁ καθαρμός, ἡ λύτρωση, ἡ ἀθανασία, ἡ δόξα τῶν οὐρανῶν.

Ἐπάνω στόν Γολγοθά ἔλαβε χώρα ἡ μοναδική στόν κόσμο θυσία, ἡ θυσία τῆς ἀγάπης, πού προσφέρθηκε γιά νά ἐξαγοράσει τήν ἀνθρώπινη ἁμαρτία. Τήν ὥρα αὐτή πού ὄλοι μας αἰσθανόμαστε τά μάτια τοῦ Ἐσταυρωμένου Θεοῦ νά ζητοῦν τά μυστικά, τά βάθη τῆς ψυχῆς μας, ἄς ἐγκύψουμε σιτό ὑπερφυές Μυστήριο τοῦ Σταυροῦ καί ἄς ἀκούσουμε τό ψέλλισμά του «ἡ θεία καί ἡ ἀνθρώπινη ἀγάπη, ὅπως ἐνσαρκώνεται σέ μένα, θά ἐξαγνίσει μέ τό ὄνομά μου τή γῆ στούς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Ὁ Σταυρός πρῶτος ἀποκάλυψε καί προσδιόρισε τήν ὑπέριστα ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, γιατί ἔφερε σέ ἐπαφή τόν Θεό μέ τόν ἄνθρωπο καί κατέστησε συνειδητή σέ αὐτόν τήν ἀνάγκη τῆς σωτηρίας του. Ἐπιβεβαιώνει τό μεγάλο μήνυμα τῶν οὐρανῶν ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός: «Καί ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰω. Α 14).

Ἀποκαλύπτει τήν οὐσία τοῦ Θεοῦ, προσδιορίζει τή σχέση τοῦ Πλάσμι πρὸς τό πλάσμα, τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν Θεό, ἐπιβεβαιώνει τή φωνή τῆς αἰωνιότητας, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πλάσθηκε κατ' εἰκόνα Θεοῦ καί ὁμοίωση, καταξιώνει τήν ὄντολογική καί ἠθική ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, ἐξαγγέλλει ὅτι ὁ ἄνθρωπος μόνο μέ τή συνειδητή συμμετοχή στά παθήματα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί Σωτήρα τοῦ κόσμου σώζεται.

Στόν Σταυρό ὁ Θεός ἔρχεται κοντά στόν ἄνθρωπο, τόν ἀγκαλιάζει, τόν βοηθά νά συναγωνίζεται μαζί του γιά νά πραγματοποιηθεῖ ἡ μεταμόρφωση, ἡ καινή κτίση, ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὁ Χριστός ζωογόνησε τόν ἄνθρωπο, δέν τόν νέκρωσε.

Ὁ Σταυρός τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Παρασκευῆς μᾶς δεικνύει πόσον ὁ οὐρανός ἀγάπησε τή γῆ καί μᾶς διδάσκει ὅτι δέν δικαιούμεθα νά μεταβάλλομεν τόν πλανήτη μέ τίς πράξεις καί τίς ἐνέργειές μας σέ κόλαση, ἀλλά νά τόν μεταμορφώσουμε σέ Ἐδεμικό παράδεισο.

Τό «τετέλεσται», ὁ τελευταῖος λόγος τόν ὁποῖον ἐπέλλισεν ὁ Ἐσταυρωμένος Χριστός, μᾶς συνειδητοποιεῖ τή μεγάλη παρακαταθήκη, τῆς κατά Θεόν τελειώσεώς μας, τήν ὁποία μᾶς ἐνεπιστεύθη ὁ Ἐσταυρωμένος Ναζωραῖος, καί τήν ὁποία μᾶς ὑποχρεώνει, νά τήν ἐπιδιώξουμε ὡς φυσική ἄνθη-

ση του Θείου Του αίματος τό όποιο έπότισε τί γη και τίς ψυχές τών ανθρώπων. Η σταυρική θυσία του Κυρίου ήμών Ιησού Χριστού δέν είναι μία απλή θυσία, είναι θυσία αινέσεως, θυσία δόξας, και δέν έχει καμία σχέση μέ τίς θυσίες τών ειδωλολατρών και τίς θυσίες του Ιουδαϊσμού.

Η θυσία του φρικτού Γολγοθά για τον άνθρωπο δέν πρέπει να είναι απλή έξωτερική ενέργεια. Πρέπει να είναι έσωτερική προσφορά, πού αναβλύζει από την άμεση επαφή ψυχής και θείου ιδεώδους. Πρέπει να είναι έσωτερική εκδήλωση ή όποια αξιοποιείται από τί στιγμή πού ο άνθρωπος, ελευθερούμενος από τά δεσμά τών αρνήσεων, τών αμφιβολιών και τά συμπλέγματα τών παθών, από την τυρανία της καταθλιπτικής άμαρτίας, συμμετέχει ενεργά στή σταυρική θυσία και βιώνει αυτήν.

Κυκλώνοντας λοιπόν τον Τίμιο Σταυρό και ραίνοντας μέ τίς εϋσεβείς Μυροφόρες τον "Αγίο Του Τάφο, μέσα στον όποιο τάφηκε τό άμαρτωλό μας παρελθόν και από τον όποιο άνέτειλε τό άνέσπερο φώς της ελευθερίας, της αδελφосύνης, της ισότητας, ως ύποκλιθούμε μπροστά στον Αιώνιο Λυτρωτή, ο "Οποίος έθεσε τά θεμέλια μιας ζωής, ενός κόσμου πού μόνο μέ τους αιώνιους νόμους του μπορεί να ύπάρξει και να ζήσει και να καταθέσουμε πρό του Σταυρού την έξομολόγηση της αγάπης και της λατρείας μας.

"Επίδε επί την λατρείαν ήμών και πρόσδεξαι αυτήν, ως προσεδέξω "Αβελ τά δώρα, Νωε τάς θυσίας, "Αβραάμ τάς ολοκαυτώσεις, Μωυσέως και "Ααρών τάς ίεροσύνας, Σαμουήλ τάς ειρηνικάς." Δώσε φτερά στην ταλαιπωρημένη, ή δειλή, ή σκλαβωμένη σκέψη μας διά να πετάξει προς Σέ, προς τό Φώς τών Ουρανών.

Λύτρωσε τίς ψυχές μας από τά σκληρά δεσμά και από τους ήλους πού τίς κρατούν καθηλωμένες πάνω στον σταυρό.

"Ο Σταυρός Σου ως μās καταυγάει για να συντονίζουμε την πορεία, τά βήματά μας μέ τά θεϊκά σου προστάγματα, και καθενός τό προσκόνημα του Σταυρού και του Σώματος του Κυρίου να γίνει άφειτηρία της "Αναστάσεώς Του. "Αμήν.

Τό Ἅγιον καί Μεγάρο Σάββατο

Πρωτ. Χρήστου Ἀναξαγόρου

Τό Μεγάλο Σάββατο ἐορτάζουμε δύο πολύ σημαντικά γεγονότα πού ἀναφέρονται στή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου:

- α) Τήν Ταφή τοῦ Σωτήρα μας καί Θεανθρώπου Χριστοῦ καί
- β) Τήν κάθοδο τοῦ Χριστοῦ στόν Ἄδη.

Ὅταν διαβάζουμε τήν Ἁγία Γραφή παρακολουθοῦμε μέ πολύ ἐνδιαφέρον τήν πορεία τοῦ Χριστοῦ μέσα στήν ἱστορία τῶν ἀνθρώπων. Μᾶς κάνει ἐντύπωση καί μᾶς ἐκπλήσσει ἡ στάση πού τηρεῖ ὁ Χριστός. Διδάσκει, θεραπεύει, συντρῶγει, συγκαίρει, συμπονεῖ καί συμπάσχει μέ τόν καθένα. Στή συνέχεια παρεξηγεῖται, διαβάλλεται, κατηγορεῖται, συλλαμβάνεται καί δικάζεται. Παρακολουθοῦμε νά γίνονται δίκες καί παρωδίες δικῶν ἀλλά ἀθωώνεται. Παρόλο ὅμως πού ἀθωώνεται, καταδικάζεται σέ θάνατο, καί μέ ἀποκορύφωμα τόν χειρότερο καί πιό ἀπαισιώδη θάνατο. Τιμωρεῖται, γιατί διαβάλλεται καί πεθαίνει ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καί μάλιστα μεταξύ ληστών. Πεθαίνει ἐξευτελισμένος, καταφρονημένος καί στό τέλος θάπτεται χωρίς ἐπισημότητες καί χωρίς νά ὀλοκληρωθεῖ ἡ διαδικασία τῆς Ταφῆς Του. Ἐκεῖνο τό Σάββατο ὁ Χριστός φαινόταν σάν ἕνας ἀποτυχημένος ἠγέτης, πού δέν τά κατάφερε νά φέρει τήν ἀλλαγὴ πού ἤθελε. Νά σώσει δηλαδή τόν ἄνθρωπο καί οὐσιαστικά τόν κόσμο ὀλόκληρο ἀπό τήν ἁμαρτία, τόν πόνο καί τή δυστυχία. Βρισκόταν ἐκεῖ νεκρός καί ἀνίσχυρος, ἐγκαταλελειμμένος καί προδομένος ἀπό τούς ἴδιους τούς μαθητές Του.

Παρόμοια ἀποτυχία φαίνεται νά συνέβηκε καί πιό πρὶν, στήν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας, στόν Τριαδικό Θεό. Ὁ Θεός δημιούργησε τόν κόσμο, ἔφτιαξε τόν ἄνθρωπο, τόν ἔβαλε στόν Παράδεισο. Ὁ διάβολος ξεγέλασε τόν ἄνθρωπο καί κατάφερε νά τόν κάνει ἐχθρό τοῦ Θεοῦ καί νά τοῦ ἀφαιρέσει τή δόξα πού εἶχε. Ὅπως λένε μάλιστα οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ διάβολος ξεγέλασε τόν ἄνθρωπο καί διέστρεψε τό ἔργο τοῦ Θεοῦ τήν 7η ἡμέρα τῆς δημιουργίας. Τήν ἡμέρα δηλαδή τοῦ Σαββάτου. Τήν ἡμέρα πού εὐλόγησε «καί ἡγίασεν ...ὅτι ἐν αὐτῇ κατέπαυσεν ἀπό πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ὧν ἤρξατο ὁ Θεός ποιῆσαι» (Γένεση 2, 3). Ὁ διάβολος φαίνεται νά νικᾷ καί ὁ Θεός νά ἀποτυγχάνει.

Τά πράγματα, ὅμως, εἶναι διαφορετικά. Ὁ Θεός σέβεται τήν ἐλεύθερη γνώμη τοῦ ἀνθρώπου. Τήν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου ὁ Θεός ξεκίνησε ἕνα καινούργιο ἔργο. Χωρίς βία καί χωρίς ψέμα, ἐλεύθερα, ἐργάζεται γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Ὅλη ἡ ἱστορική πορεία τοῦ ἀνθρώπου μετά τήν πτώση συμβαίνει τήν 7η ἡμέρα τοῦ Σαββάτου. Ἀλλά καί πιό εἰδικά εἶδαμε τόν Χριστό, τό Ἑβραϊκό Σάββατο, νά κηρύττει, νά θεραπεύει ἀρρώστους νά κόβει στάχυα καί νά τρώει μέ τούς μαθητές Του. Γιά τήν ἐλευθερία Του αὐτή τόν βλέπουμε νά παρεξηγεῖται καί νά κατηγορεῖται ὅτι καταργεῖ τήν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου. Τό Μεγάλο Σάββατο βρίσκεται μόνος, ἄνους καί ἀνίσχυρος, στό μνήμα.

Οἱ προφητείες καί οἱ ψαλμοί τῆς Ἐκκλησίας μᾶς ξεναγοῦν σέ μιά διαφορετική θεώρηση τῶν γεγονότων. Τό Μεγάλο Σάββατο ὁ Χριστός ἀναπαύεται στό μνήμα. Ἐχει καταπαύσει τό ἔργο τῆς διδασκαλίας στή χώρα τῶν «ζώντων». Ὅμως συνεχίζει τό ἔργο του στή χώρα τῶν «τεθνεώτων». Κατεβαίνει στόν Ἄδη γιά νά ἀκουστεῖ καί ἐκεῖ τό σωτήριο κήρυγμά Του. Οἱ ἄγγελοι προπορεύτηκαν καί ἀνήγγειλαν: «Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν καί ἐπάρθητε πύλαι αἰώνιοι, καί εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης» καί στό ἐρώτημα γιά τό ποιός εἶναι αὐτός ὁ Βασιλεὺς, ἡ ἀπάντηση ἦρθε ἰσχυρή καί σύντριψε τά δεσμά τοῦ θανάτου καί κατάργησε τά κλειδιά τῆς ἀπελπισίας. «Κύριος τῶν δυνάμεων, αὐτός ἐστίν ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης» (Ψαλμός 23). Ὅσοι τόν δέχτηκαν σώθηκαν. Οἱ ἄλλοι θά κριθοῦν μετά τή Δευτέρα τοῦ Χριστοῦ παρουσία.

Τό μεγάλο ὅμως ἐρώτημα εἶναι, κατά πόσο ἦταν ἀναγκαία αὐτή ἡ στάση τοῦ Χριστοῦ. Νά φτάσει δηλαδή στήν πιό μεγάλη ταπείνωση καί στόν πιό μεγάλο ἐξευτελισμό. Ποῖος; Αὐτός πού δημιούργησε καί συντηρεῖ τά πάντα. Ἡ ἀπάντηση βρίσκεται στήν τραγική πορεία τοῦ σύγχρονου δυτικοῦ ἀνθρώπου. Στήν ἐποχὴ μας ἀναιρέπονται τά πάντα οἱ ἀξίες, οἱ παραδόσεις, οἱ ἀρχές ὄλων τῶν πολιτισμῶν καί ὄλων τῶν ἀνθρωπιστικῶν ὀργανισμῶν καί ὀργανώσεων. Ὁ «ὑπεράνθρωπος», εἶναι ὑπεράνω ὄλων. Ὁ κόσμος ἀπελπίζεται καί ἐμεῖς θυμούμαστε τὴν κραυγὴ τοῦ Νίτσε: «Ποῦ εἶναι ὁ Θεός; Θά

σας πῶ ἐγώ. Τόν σκοτώσαμε. Ἐμεῖς ὅλοι εἴμαστε οἱ φονιάδες Του... Ὁ Θεός εἶναι νεκρός. Τί ἄλλο εἶναι οἱ ἐκκλησίες παρά οἱ ἰάφοι καί ἰά μνήματα τοῦ Θεοῦ;» Εἶναι φοβερό! Ὁ ἄνθρωπος χωρίς Θεό νοιώθει τόν θάνατο ὄχι σάν κάτι μακρινό, κάτι πού νά περιμένει στό τέλος τῆς ζωῆς του, ἀλλά σάν κάτι πού βρίσκεται μέσα του καί συνέχεια τόν κατατρῶει. Ἡ ἀπουσία τοῦ Θεοῦ συνθλίβει τὰ πάντα. Ὁ ἄνθρωπος τῆς Δύσης ἔβαλε κέντρο στό σύμπαν τόν ἑαυτό του. Ἀπό ἐκεῖ ξεκινᾶ καί τό σφάλμα του. Μιμεῖται τό σφάλμα τοῦ Ἀδάμ στόν Παράδεισο. Πέφτει, γιατί ξεχνᾶ τόν Θεό καί θέλει νά δοξαστεῖ μόνος του. Ἐγωϊστικά, θεοποιεῖ τόν ἑαυτό του. Χάνει τήν ἐλευθερία του. Σκλαβώνεται στόν ἐγωισμό καί στά πάθη του. Θεοποιεῖ, εἰδωλοποιεῖ τὰ πάντα. Ἐπαναστατεῖ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καί οὐσιαστικά καταστρέφει τή φύση του. Ταυτόχρονα ὁμως ἐπαναστατεῖ ἐναντίον του καί ὁ/ῆ σύντροφός του, μά καί ἡ φύση ὁλόκληρη.

Ὁ Χριστός δέν θέλησε νά βιάσει ἢ νά ἐκβιάσει ὅποιονδήποτε.

Ἀλλάζει καί ἀντιτρέφει τὰ πάντα. Ἀντί νά δοξαστεῖ, ταπεινώνεται. Ἀντί νά κυβερνήσει, ὑποτάσσεται. Ἀντί νά κρίνει, κρίνεται. Ἀντί νά σκοτώσει, θανατώνεται. Ἀντί νά σκλαβώσῃ, σκλαβώνεται καί ἐλευθερώνει. Ἀντί νά τιμωρήσῃ, ἀγιάζει. Ὁ Χριστός πέθανε πραγματικά, γιατί προσέλαβε ὁλόκληρο τόν ἄνθρωπο. Προσέλαβε τή σάρκα του, τόν πόνο, τίς ἀνάγκες του ἀκόμα καί τόν θάνατό του. Πέθανε γιά νά συναντήσει τόν ἄνθρωπο ἐκεῖ πού βρίσκεται, μέσα στή φθορά καί τόν θάνατο, μέσα στήν ὀδύνη καί τήν ἀπογοήτευση, μέσα στό ἀνόητο καί τό παράλογο, καί νά τόν ἀναστήσει.

Μέ τόν θάνατο καί τήν ταφή τοῦ Χριστοῦ ἔχουμε τό ἀληθινό καί σωστό νόημα τοῦ «Σαββατισμοῦ». Αὐτό πού δέν κατάλαβαν οἱ Ἑβραῖοι τῆς τότε ἐποχῆς καί οἱ «νομικιστές» κάθε ἐποχῆς. Ὁ Θεός μέ τόν θάνατό του ἀποκτᾶ καί πάλι τὰ σύμπαντα. Αὐτά πού χάθηκαν ἐπιστρέφουν ἐκεῖ πού φυσιολογικά ἀνήκουν. Ἐλευθερώνονται. Καί ὁ ἄνθρωπος καί ἡ ὄλη δημιουργία.

Ὁ κάθε Χριστιανός θέλοντας νά μιμηθεῖ τόν Χριστό πρέπει νά «Σαββατίζει». Νά νεκρώνει δηλαδή τόν ἑαυτό του καί τὰ πάθη του. Νά παύσῃ νά εἶναι ἐγωϊστής. Νά ἀφῆνεται καί νά ἀναπαύεται στά χέρια τοῦ Θεοῦ.

Σαββατίζοντας λοιπόν, ἐλευθερωνόμαστε καί ὑπερβαίνουμε τόν κόσμο τοῦτο καί συναντᾶμε τήν ἀληθινή ζωή. Τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Κανείς δέν μισᾷ τόν ἀδελφό του. Κανείς δέν φοβᾶται καί αὐτόν ἀκόμα τόν θάνατο, γιατί μᾶς ἐλευθέρωσε ὁ θάνατος τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ. Τὰ πάντα εἰρηνεύουν καί χαροποιοῦνται: «...Ποῦ σου θάνατε τό κέντρον; Ποῦ σου Ἄδη τό νίκος; Ἀνέστη Χριστός καί ζωή πολιτεύεται. Ἀνέστη Χριστός καί νεκρός οὐδεὶς ἐν τῷ μνήματι. Χριστός γάρ ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν ἀπαρκῆ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. Αὐτῷ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν».

ΝΕΑ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

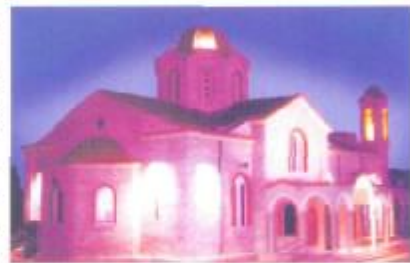
Ὁ Πατήρ Κλεάνθης Ὀνισφορίδης γεννήθηκε στήν Πάφο στίς 18.11.1965.

Ἀποφοίτησε ἀπό τό Α' Γυμνάσιο Πάφου. Μετά τή στρατιωτική του θητεία σπούδασε στό Μετσόβιο Πολυτεχνεῖο Ἀθηνῶν στό τμήμα μηχανολόγων-μηχανικῶν. Μετά ἐργάστηκε ὡς μηχανολόγος σέ ἰδιωτική ἐταιρεία στήν Πάφο. Εἶναι ἐπίσης

φοιτητής στή Θεολογική Σχολή τοῦ Ἀριστοτελεῖου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Χειροτονήθηκε διάκονος στίς 2 Φεβρουαρίου 2003 στόν Ἱερό Ναό Ἀποστόλου Ἀνδρέα Χαράκη. Σήμερα ὑπηρετεῖ ὡς διάκονος στόν Ἱερό Ναό Ἁγίας Ζώνης Λεμεσοῦ.

ΔΕΥΤΕΡΗ Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας, καθιερώνει ἀπό τήν Κυριακή 23 Μαρτίου τήν τέλεση Θείας Λειτουργίας κάθε Κυριακή στόν Ἱ.Ν. Ἀπ. Ἀνδρέου Μέσα Γειτονίας ἀπό 11.00 π.μ. μέχρι 12.15 μ.μ., γιά νά ἔχουν τήν εὐκαιρία νά συμμετέχουν σ' αὐτή ὅσοι ἐργάζονται τίς βραδυνές ὥρες τοῦ Σαββάτου ἢ ὅσοι γιά ὅποιοδήποτε λόγο δυσκολεύονται νά συμμετέχουν σέ πρωινή Θεία Λειτουργία. Κατά τή δευτέρα Θεία Λειτουργία θά ψάλλουν ἐκ περιτροπῆς χορωδίες τῆς πόλης μας.

ΠΡΟΣΦΥΓΙΑΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ: Ὁ λαός μας πότε;

Χριστάκη Χριστοδουλίδη - πρώην Ἐπιθεωρητοῦ Δημ.Εκπ.

Τὴν εἶχε φέρει ὁ μ. Χ' Σάββας ἀπὸ τῆ Ρωσία μαζί μέ τόν Ἐπιτάφιο καί τόν θυμιατό καί τὴν ὕψωσε στό τετρακάμαρο καμπαριό τοῦ Ἀββαείου, ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὴ ζωγραφιά τῆς Παναγίας τῆς Ἀσπροφορούσας πού στόλιζε τὴν εἴσοδο τῆς μεγαλόπρεπης ἐκκλησίας. Ἦταν γνωστὴ σάν ἡ καμπάνα μέ τὴν πιό γλυκειά φωνή. Ὅταν κτυποῦσε χαρμόсуна ἀντιλαλοῦσαν τὰ βουνά καί τὰ φαράγγια, 5-6 μίλια μακριά. Τό ἴδιο ἐκφραστικὴ ἦταν ἡ φωνή της, ὅταν κτυποῦσε λυπητερά. Νόμιζες πὼς ἔκλαιε πραγματικά. Ἦταν χωρὶς ἀμφιβολία τὸ ἐπίσημο ἐκφραστικὸ ὄργανο τῶν συναισθημάτων τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ.

Μεγάλη Πέμπτη ἀπόγευμα. Ὁ ἥλιος κρύφτηκε γιὰ καλὰ πίσω ἀπὸ τὴ δίδυμη κορυφή τοῦ Ἁγ. Παρίωνα καί τὸ τετρακάμαρο καμπαριό ἄρχισε νά σκοτεινιάζει. Ἄλλες μέρες, τέτοια ὄρα οἱ χωριανοὶ θά ἀποσύρονταν στὰ σπίτια τους γιὰ φαγητό καί ξεκούραση. Ὅχι ὁμως καί σήμερα. «Σήμερα κρεμμᾶται ἐπὶ ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμμάσας» καί ὁ κόσμος, οἱ πιστοὶ, δέν εἶναι σωστό - οὔτε καί οἱ ἴδιοι τὸ διανοήθηκαν ποτέ - νά κοιμηθοῦν ἀμέριμνοι. Ἀπόψε θά συμπορευθοῦν μαζί του ὡς τὸ Γολγοθά. Θά σηκώσουν μαζί μέ τόν Σίμωνα τὸν Κυρηναῖο τὸν σταυρό τοῦ Κυρίου καί θά ψάλλουν μαζί μέ τὸν ψαλμωδὸ «Προσκυνοῦμεν Σου τὰ Πάθη Χριστέ. Δείξον ἡμῖν καί τὴν ἔνδοξόν Σου Ἀνάστασιν». Ἀργά καί ρυθμικά, μέ τὸν μονότονο καί λυπητερό ἦχο της, ἡ ἱστορικὴ καμπάνα καλεῖ ἐπίμονα τοὺς χωριανούς σπὴν ἀναπαράσταση τοῦ μεγαλύτερου Δράματος ὄλων τῶν αἰώνων. Σέ 10 λεπτά ἡ μεγαλόπρεπη ἐκκλησία μέ τίς κοντρές κολόνες καί τίς μεγάλες ἐσωτερικὲς καμάρες εἶναι γεμάτη ἀσφυκτικά. Στὸ χωριό, στὰ σπίτια, δέν ἔμεινε ψυχὴ τοῦ Θεοῦ, πού λέει ὁ λόγος. Κλειστά καί τὰ καφενεῖα καί τὰ κέντρα τοῦ χωριοῦ. Κόσμος πολὺς ἔχει ἔλθει κ' ἀπὸ τὴν Κερύνεια καί τὰ γειτονικά χωριά. Ἀσφυκτικά εἶναι γεμάτα καί τὰ ψαλτήρια.

Τὴ βαθειὰ σιγὴ καί τὴ βαρεῖα ἀτμόσφαιρα, διακόπτει ξαφνικά ἡ φωνὴ ἡ τρεμάμενη τοῦ ἱερέα πού δίνει τὸ ἔναυσμα γιὰ τὴ Μεγάλη Ἀκολουθία.

Ἀκολουθοῦν ἕνα-ἕνα τὰ Εὐαγγέλια μέ τίς τόσο παραστατικὲς περιγραφές τῶν Παθῶν καί τὰ ἄφθαστα σέ περιεχόμενο καί κατάνυξη τροπάρια, τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται σπὴν προδοσία τοῦ Ἰούδα.

«Ὅτε οἱ ἔνδοξοι Μαθηταὶ ἐν τῷ νιπηῖρι τοῦ Δείπνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβὴς φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζεται»

«Σήμερα ὁ Ἰούδας καταλιμπάνει τὸν Διδάσκαλον».

«Σήμερα ὁ Ἰούδας παραποιεῖται θεοσέβειαν».

«Σήμερα γρηγορεῖ ὁ Ἰούδας παραδοῦναι τὸν Κύριον».

«Ποῖος σε τρόπος Ἰούδα προδότην τοῦ Σωτῆρος εἰργάσατο;»

Σέ λίγο φτάνει ἡ πιό μεγάλη καί πιό συγκινητικὴ στιγμή.

«Σήμερα κρεμμᾶται ἐπὶ ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμμάσας», ἀκούεται δυνατὴ καί λυπητερὴ ἡ φωνὴ τοῦ δασκάλου ἀπὸ τὸ ἱερό καί ἡ πομπὴ ξεκινᾶ. Μπροστὰ τὰ παιδιά μέ τίς λαμπάδες καί τὰ ἔξαπτέρυγα. Ἀκολουθεῖ ὁ δάσκαλος μέ τὸ Ψαλτήρι στὰ χέρια, ὁ Χατζής - Θεὸς συγκωρέσει τον - μέ τὸν θυμιατό καί τελευταῖος ὁ ἱερέας μέ τὸν Ἐσταυρωμένον.

Στὸ θέαμα τοῦ Ἐσταυρωμένου ὅλος ὁ κόσμος γονατίζει. Οἱ πιό εὐαίσθητοι δακρῶνουν καί τὰ δάκρυα ποτίζουν τὰ ὑγρά μάρμαρα τῆς ἐκκλησίας. Ἡ πομπὴ ἀπὸ τὴν ἀριστερὴν πτέρυγα καταλήγει στό κέντρο τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἔχει στηθεῖ ὁ Γολγοθάς. Ἐκεῖ ὁ ἱερέας στεριώνει τὸν ξύλινο σταυρό μέ τὸν Ἐσταυρωμένο. Ἀκολουθεῖ ἡ ἴδια πομπὴ μέ τὴν Παναγία καί μέ τὸν «μαθητὴν ὃν ἠγάπα» καί ὅταν συμπληρωθεῖ τὸ σκηνικό μέ τίς δεκάδες στεφάνια ἀπὸ μοσχομύριστα λουλούδια ἀρχίζει τὸ εὐλαβικό προσκύνημα τῶν πιστῶν, ἐνῶ ἡ ἀκολουθία συνεχίζεται μέ τὴν ἴδιαν κατάνυξη.

Ἡ ἱστορικὴ καί μεγαλόπρεπη ἐκκλησία τοῦ Πέλλα-Παῖς ἦταν ἡ τελευταία ἐκκλησία σπὴν κατεχόμενη Κερύνεια κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τῆς ὁποίας ἀκούστηκε τὸ «σήμερα κρεμμᾶται ἐπὶ ξύλου». Κι ἦταν ἡ τελευταία ἐκεῖνη Ἀκολουθία μιὰ ἀνεπανάληπτη μυσταγωγία, γιατί ὁ κάθε ἐγκλωβισμένος ἐνοιῶθε τὸ βᾶρος τοῦ σταυροῦ νά βαραίνει καί τοὺς δικούς του ὤμους.

Σήμερα, κρεμμᾶται ἐπὶ ξύλου ἕνας Χριστὸς καί ἕνας λαός. Ὁ Χριστὸς σέ τρεῖς ἡμέρες θά ἀναστῆ. Αὐτὸς ὁ λαὸς ὁμως, πότε;

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΑΣ

**Παρουσία του Πανιερωτάτου σε εκδηλώσεις
μέ την ευκαιρία της εορτής των γραμμάτων.**

Με την ευκαιρία της εορτής των γραμμάτων και των Τριών Ίεραρχών ο Μητροπολίτης μας τίμησε με την παρουσία του την εκδήλωση που οργανώσαν οι εκπαιδευτικές οργανώσεις κατά την οποία μίλησε ο Διευθυντής του Γραφείου Ποιμαντικής Διακονίας κ. Σταύρος Ολύμπιος. Το δείπνο οργανώσε η Όμοσπονδία Γονέων Δημοτικών Σχολείων κατά την οποία τιμήθηκαν οι άφυπνρηπίσαντες τό προηγούμενο σχολικό έτος Εκπαιδευτικοί Δημοτικής Εκπαίδευσης.

Γιορτή της Μάνας.

Κατάμεστος ήταν ο Ι.Ν. Παναγίας Παντανάσσης Καθολικής, την Κυριακή τό απόγευμα 2 Φεβρουαρίου, έορτή της Ύπαπαντης του Κυρίου, κατά την οποία οι Όρθόδοξοι Ένοριακοί Σύνδεσμοι Γυναϊκών γιόρτασαν τί γιορτή της Μάνας μέ πρότυπο τό πρόσωπο της Ύπεραγίας Θεοτόκου. Μετά την Άκολουθία του Έσπερινού παρουσιάστηκε καλλιτεχνικό πρόγραμμα μέ εκκλησιαστικούς ύμνους και τραγούδια από τί Χριστιανική Κίνηση Κυπερούνας υπό τί διεύθυνση του πρωτ. Ιωάννη Ιωάννου, ποιήματα και επίκαιρα κείμενα από κυρίες των Ένοριακών Συνδέσμων. Σέ όμιλία του ο Μητροπολίτης μας τόνισε τί μεγάλη προσφορά της Μητέρας και τί σημασία που έχει για την άνατροφή των παιδιών και τί στήριξη της οικογένειάς της και τίς παρότρυνε νά εμπνέονται στό έργο και την άποστολή τους από την Παναγία μορφή της Μητέρας του Κυρίου μας, της Ύπεραγίας Θεοτόκου. Την επιμέλεια της εκδήλωσης είχαν οι κυρίες Νίτσα Μουκταρούδη, Θεολόγος και η Πρεσβ. Κυριακή Μιχαηλίδου, Φιλόλογος.

**Ό Μητροπολίτης μας μέ τους Διευθυντές
των Σχολείων.**

Μέ την ευκαιρία της εορτής των Γραμμάτων ο Πανιερωτάτος παρέθεσε τί Δευτέρα 3 Φεβρουαρίου δείπνο στό κέντρο Δωρός πός τιμήν των Διευθυντών των Σχολείων Προδημοτικής, Δημοτικής Μέσης και Τεχνικής Εκπαίδευσης των Σχολείων της Μητροπολιτικής Περιφέρειας Λεμεσού. Σέ προσφωνήσεις τους οι Έκπρόσωποι των Εκπαιδευτικών ευχαρίστησαν τον Πανιερωτάτο για τό έμπρακτο πατρικό ενδιαφέρον του για την εκπαίδευση και τους Εκπαιδευτικούς, που επιβεβαιώνει και συνεχίζει τί μακρά παράδοση της προσφοράς της Εκκλησίας μας πός την Έλληνιστική Παιδεία. Στην προσφωνήσή του ο Πανιερωτάτος έπίνεσε τό έργο που επιτελούν σήμερα οι Έκπαιδευτικοί και αναφέρθηκε στις ιδιαίτερες δυσκολίες που αντιμετωπίζουν λόγω των νέων κοινωνικών συνθηκών. Στό τέλος της εκδήλωσης προσφέρθηκε σε όλους άναμνηστικό δώρο, τί ήμερολόγιο της Ίερας Μεγίστης Μονής Βατοπεδίου.

Ποιμαντική Διακονία Στεγών Εύγηρας.

Μέ πρωτοβουλία του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη μας ιδρύθηκε στό Γραφείο Ποιμαντικής Διακονίας ειδική ύπηρεσία, την οποία στελεχώνουν κυρίες και δεσποινίδες των Όρθόδοξων Ένοριακών Συνδέσμων Γυναϊκών, μέ σκοπό τί στήριξη και την πνευματική οικοδομή των ήλικιωμένων μας οι οποίοι διαβιούν στους οίκους εύγηρας της πόλης και έπαρχίας μας. Στίς 19 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε σύσκεψη των Κυριών αυτών υπό την προεδρία του Πανιερωτάτου, κατά την οποία άνασκοπήθηκε τό έργο που έχει μέχρι τώρα επιτελεσθεί και μελετήθηκαν οι τρόποι περαιτέρω οργάνωσης και επέκτασης της διακονίας αυτής.

Χειροτονίες-Χειροθεσίες.

Οί δύο Διάκονοι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ π.Φιλόθεος καί π.Τύχων χειροτονήθηκαν ἀπό τόν Πανιερώτατο Μητροπολίτη μας Πρεσβύτεροι, ὁ μὲν πρῶτος τό Σάββατο 22 Φεβρουαρίου στήν Ἱερά Μονή Μαχαίρα, ὁ δέ δεύτερος στίς 22 Μαρτίου στόν Ἱερό Ναό Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου καί Ἁγίου Ἀρτεμίου. Τήν ἴδια μέρα ὁ Πρωτ.Νικόλαος Λυμπουρίδης προχειρίσθηκε Πνευματικός. Ἐπίσης προχειρίσε σέ Πρωτοπρεσβύτερους, τόν π. Κυριακό Ρήγα, τήν Κυριακή 9 Μαρτίου καί τόν Οἰκονόμο Σολομώντα Ὁρφανό, τιμῆς ἕνεκεν, κατά τήν Ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν στίς 21.3.2003.

Ἐορτασμός τῆς Ἐθνικῆς ἐπετείου τῆς 25ης Μαρτίου

Μέ ιδιαίτερη λαμπρότητα γιορτάστηκε σπίν πόλη μας ὁ ἑορτασμός τῆς ἔθνικῆς ἐπετείου τῆς 25ης Μαρτίου. Στή Δοξολογία, πού ἔγινε στόν Καθεδρικό Ναό Ἁγίας Νάπας, χοροστάτησε ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας συμπαραστατούμενος ἀπό Ἱερεῖς τῆς πόλεώς μας καί μίλησε ὁ Διευθυντής τοῦ Γυμνασίου Τρακωνίου κ. Ἀντώνης Μούσουρος. Ἀκολουθῶς ὁ Πανιερώτατος κατέθεσε στεφάνι στό μνημεῖο Ἡρώων καί δέχθηκε μαζί μέ τόν Ὑπουργό, τόν Δήμαρχο καί τόν Στρατιωτικό Διοικητή τόν χαιρετισμό τῆς παρέλασης ἀπό τήν εἰδική ἐξέδρα τῶν ἐπισήμων.

Γεῦμα πρὸς τιμή τῶν Δημάρχων καί τῶν Δημοτικῶν Συμβούλων Λεμεσοῦ.

Τήν Τρίτη, ἡμέρα τῆς ἔθνικῆς ἐπετείου τῆς 25ης Μαρτίου, ὁ Πανιερώτατος παρέθεσε γεῦμα πρὸς τιμή τῶν Δημάρχων καί τῶν Δημοτικῶν Συμβούλων τῆς Λεμεσοῦ, Πολεμιδιῶν, Μέσα Γειτονιάς, Ἁγίου Ἀθανασίου καί Γερμασόγειας. Σέ χαιρετισμό του ὁ Πανιερώτατος ἐπήνεσε τό ἔργο πού ἐπιτελεῖ ἡ τοπική αὐτοδιοίκηση καί τή σημασία πού ἔχει τό ἔργο αὐτό γιά τήν ποιότητα ζωῆς καί τήν εὐημερία τῶν πολιτῶν. Στόν χαιρετισμό του ὁ Δήμαρχος Λεμεσοῦ κ. Δημήτρης Κοντιδης, εὐχαρίστησε ἀπό μέρους ὄλων τόν Πανιερώτατο καί μίλησε γιά τή σημασία πού ἔχει ἡ συνεργασία τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν τοπική αὐτοδιοίκηση.

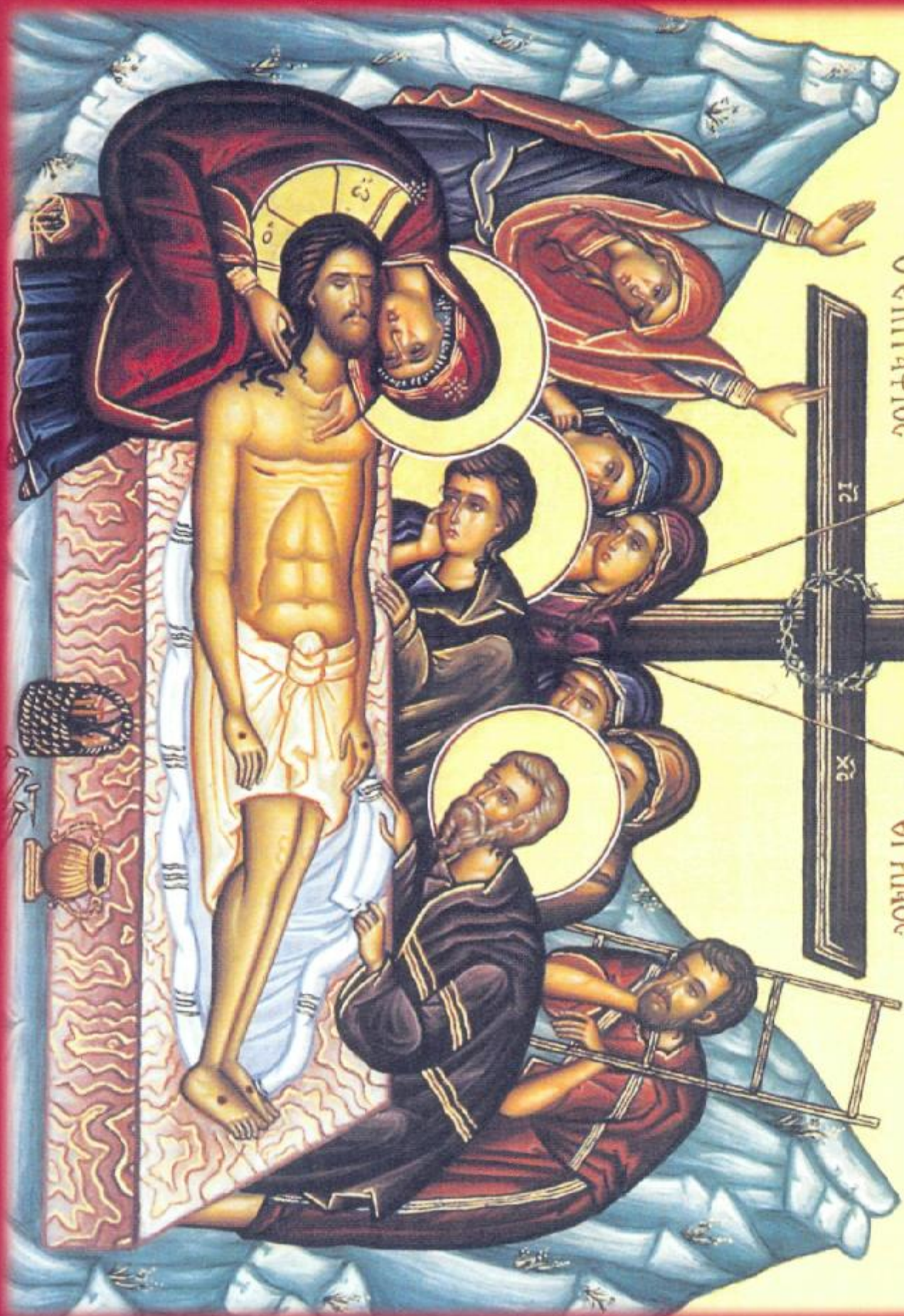
Ὁμιλίες τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη μας σέ φιλανθρωπικές καί ἄλλες ἐκδηλώσεις.

Ὁ Μητροπολίτης μας κατά τούς μήνες Φεβρουάριο καί Μάρτιο προσκλήθηκε καί μίλησε σέ διάφορες φιλανθρωπικές καί ἄλλες ἐκδηλώσεις διαφόρων ἐνοριῶν ἢ σωματείων καί ὀργανώσεων. Ἔτσι μίλησε σέ συγκεντρώσεις τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνοριακῶν Συνδέσμων Γυναικῶν Ἁγίου Στυλιανοῦ Λινόπετρας, Ἁγίας Ζώνης, Ἁγίου Γεωργίου Φραγκοῦδη, Ἁγίας Τριάδος, Πέτρου καί Παύλου, Προφήτη Ἡλία Γερμασόγειας, Ἀπ. Ἀνδρέα Χαράκη, κοινότητας Τρακωνίου, Ἁγίου Ἀθανασίου, Ἀγ.Νικόλαου Κ.Πολεμιδιῶν καί σέ ἐκδήλωση τῶν Κατηχητῶν Ἁγίου Νεκταρίου μέ θέμα "Δέν ξεχνῶ". Ἐπίσης μίλησε σέ φιλανθρωπικό τσάι πού ὀργανώθηκε στό Λιοπέρι, σέ ἐκδήλωση τοῦ Δήμου Ἰδαλίου γιά τούς Τρεῖς Ἱεράρχες, σέ φιλανθρωπικό τσάι στό Πέρα-Χωρίο Νήσου, σέ ἐκδήλωση τοῦ Ἀντιναρκαωπικοῦ Συνδέσμου "Ἀσπίς", στό Intercollege στή Λευκωσία, σέ φιλανθρωπικό τσάι σπίν κοινότητα Αὐγόρου, σπίν ΑΠΗΚ Λεμεσοῦ, σέ ἐκδήλωση τῆς Ἑραρικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Ν. Ἀγ. Ἀρσενίου τοῦ Καππαδόκου, κατά τά ἐγκαίνια τοῦ Πολιτιστικοῦ Ὁμίλου Ἀκρωτηρίου, στόν ὁποῖο προσέφερε καί ἀριθμό βιβλίων γιά ἐμπλουτισμό τῆς βιβλιοθήκης του καί σπίν ἐνορία τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος κατά τήν ὁποία τιμήθηκε ὁ ἀφρηπρετίστας Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Οἶκον. Δημήτριος Ἰωαννίδης.

Σεμινάριο Σχολῆς Γονέων

Στίς 7 Μαρτίου ἔληξε μέ μεγάλη ἐπιτυχία καί ὁ δεύτερος κύκλος τοῦ Σεμιναρίου μέ θέμα "Γάμος -Συζυγία. Σπουδή στό μεγάλο μυστήριο τῆς ἀγάπης", πού ὀργάνωσε ἡ Μητρόπόλη μας μέ σκοπό νά μελετηθεῖ τό μεγάλο θέμα τοῦ γάμου καί οἱ σχέσεις τῶν συζύγων μέσα σ' αὐτόν καί νά προληφθοῦν καί ἀντιμετωπιστοῦν τά προβλήματα πού ὑπάρχουν σπίν κυπριακή οἰκογένεια. Στά πλαίσια τοῦ Σεμιναρίου πραγματοποιήθηκαν σέ δύο κύκλους 21 διαλέξεις, τίς ὁποῖες ἔδωσαν διακεκριμένοι κληρικοί, καθηγητές Πανεπιστημίου ἀπό τήν Κύπρο καί τήν Ἑλλάδα καί ἄλλοι ἐπιστήμονες πού εἰδικεύθηκαν στό θέμα τοῦ Σεμιναρίου. Τό Σεμινάριο παρακολούθησε πλῆθος κόσμου μεταξύ τῶν ὁποίων, κατηχητές, ἐκπαιδευτικοί, ψυχολόγοι, ψυχίατροι, κοινωνικοὶ λειτουργοί, κοινωνιολόγοι καί νεαρά ζευγάρια, πού παντρεύτηκαν τά δύο τελευταῖα χρόνια. Κατά κοινήν ὁμολογία, τό σεμινάριο αὐτό πού ἔγινε μέ τήν προσωπική καθοδήγηση τοῦ Μητροπολίτη μας καί πού ἔγινε γιά πρώτη φορά σπίν πόλη μας, ὑπῆρξε ἀπόλυτα ἐπιτυχές καί ὠφέλησε πάρα πολύ ὄσους εἶχαν τήν εὐκαιρία νά τό παρακολουθήσουν.

Ὁ ἘΠΙΤΑΦΙΟΣ

ΘΡΗΝΟΣ

Ὁσάνη τὰ ἅγια

Ω

Χ